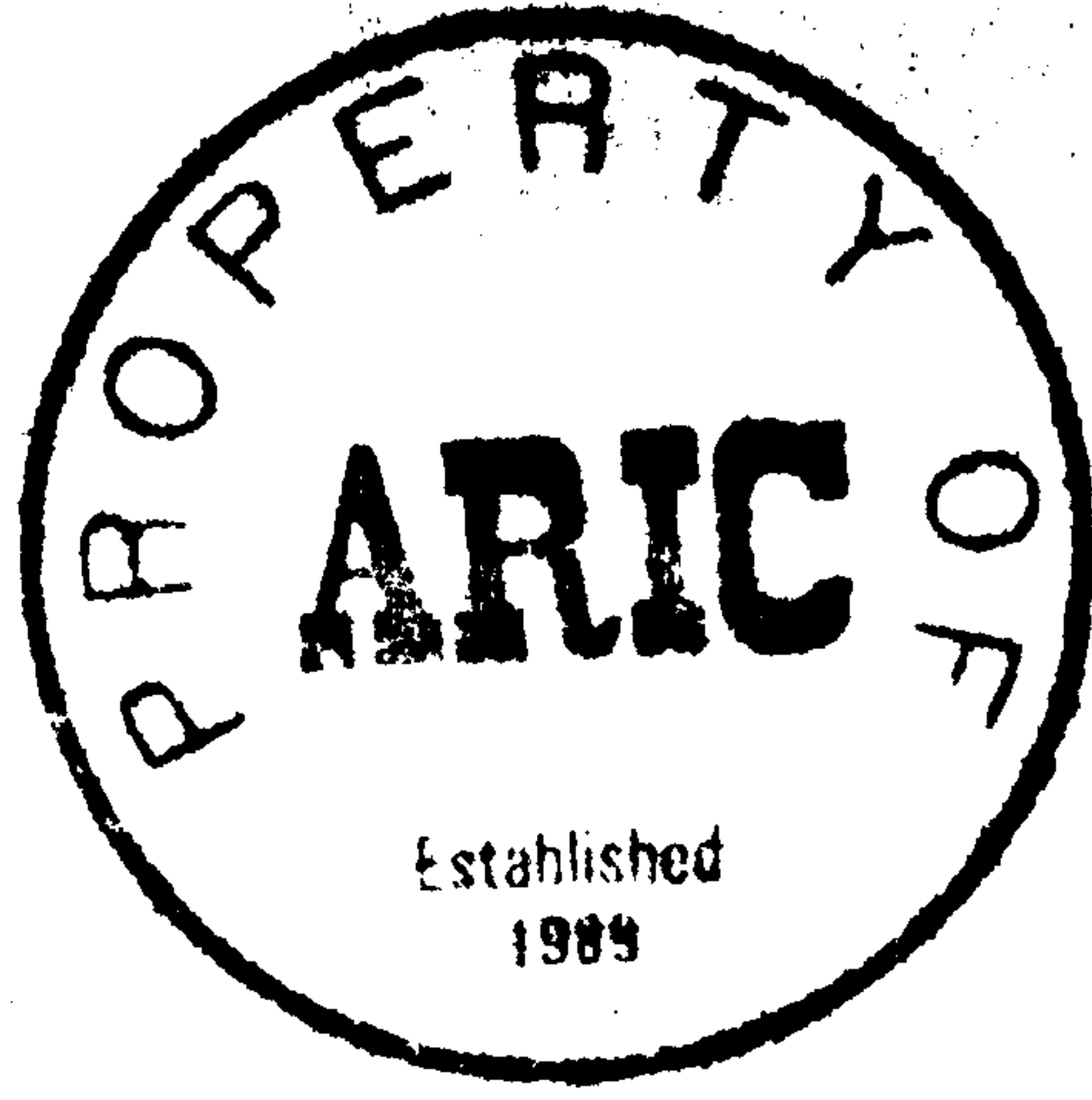

Ketabton.com

فغانستان د کلتوري ودې ټولني
ريمي کليزي په وياړ

مات ستوری

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ المرینز

فروشگاه کتاب الازھر

مؤسسہ نشر و پخش کتب فارسی

دھکی نعلبندی بازار قصہ خوانی

پشاور پاکستان - تلفن: 2564414

E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

کتاب پېژندنه

- نوم : مات ستوري
شاعر : نصر الله حافظ
خپرندوي : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني
د خپرونو لړ : (۱۰)
کمپوز : احمد قيس (همراه) نوید کمپيوټر، کابل
چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال
د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولني - جرمني سره خوندي دي.
بيه : په افغانستان کې () افغانی
په پاکستان کې (۳۰) روپۍ
په نورو هېوادونو کې () امریکایي ډالره او یا د هغو اندول.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د خپرنډويي ټولني يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولني - جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کليزې په درشل کې د هېواد د پياوړي شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولگه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولگې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوگه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوگه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنگ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړي او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنگ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصر الله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنگ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين پيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنگي خدمتونو هيله کوو، د لوی خداي (ج) له دربار څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنگي گلبن باندې نور هم لکه د يو سندرېز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزی هم د زياتې ستاينې او مننې وړ بولي چې د دې شعري ټولگې مالي لگښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولگه د چاپ جوگه شوه.

مات ستوري

اوتته رنبا

دېرو خوږو، درنو او گلو لوستونکو!

د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينورنگکې چې له دېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې دېر سپين کاغذونه ور باندې رنگ کړي دي.

زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورپينې دېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم گلونه) د خپرولو په چاره کې يې دېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه گران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنگ په اسمان کې د يوه ستوري غونډې څلېږي.

کله چې ما ته د بناغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيود ذخيرو پانې وارولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورنه را بېل کړل، چې بيا مې هغه گران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لري، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې وړ وگرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لارمه گڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان ادیب محقق، منتقد او معاصر مشهور کیسه لیکونکي (انځور) څخه او بیا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولني او هم دارنگه له ځوان (یون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري یې د دې جوگه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تنې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې یې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفیق غوښتنه کوم، او همدارنگه بناغلي (قیس د نوید کمپیوټر کمپوزر) ته کورودانی وایم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې یې له اخلاصه کار اخیستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تایمې وایټ

د ۱۳۷۸ ل کال د لیندۍ ۵مه.

ڊالۍ

خپل دغه شعرونه دهيواد ډيرې درديدلې او کړيدلې شاعرې
درنې پروين فيض زاد «ملال» ته په بشپړه مينه ډالۍ کوم
او دا هم يو هغه شاعرانه غبرگون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال
د غبرگولي دمياشتې په لسمه نيټه دمحترمي پروين ديوه
بنکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته يې ليکلی و، کړی دی:

کـــه مې دردونه د زړه وينې راځـــه
کله نا کله خو پروينې راځـــه
درته په لار کې غـــوريدلې پرتې
برده په ليمو قدم دميينې راځـــه
د کـــوهکن زړه د تلوســـو په خاطر
تپوس د حال ته مې شيرينې راځـــه
کورمې د زړه تش دی له غـــيرونځني
درته کـــووم خبرې سپنې راځـــه
چا دبيلتـــون په تيغ وهلي راته
له زړه مې څـــاڅي تورې وينې راځـــه
رڼا رڼا به کـــرې داتور تمونه
د خدای لپاره مه جبينې راځـــه
دلته دستاد زړه خبرې شته دي
نور شرم مکره شرمگينې راځـــه
ستاد درانه پلوه ســـيوري لوگی
ای پنبـــتنې درنې سنگيې راځـــه
ستاد نازونو قدر دان دي «حافظ»
ډاډه هر وختې نازينې راځـــه

مناجات

الهي ڪرم ڏي ڇپيل راسره مل ڪره
په امان مي له شيطان رجيم د غل ڪره
پروانه چي ستاد عشق ورته رادرومي
د وحدت حشاغ زما په زره ڪي بل ڪره
پيماني چي د نورو نوپه ڪي گرځي
د زره ڪورمي د هغه بزم محفل ڪره
بنديگي مي له قصوره خالي نه ده
د انيمگري عبادت مي مڪمل ڪره
د گناه خيري مي پاڪ ڪره په ڪرم ڇپيل
ورڪ ددي عاصبي له زره دغه خلل ڪره
چي تياري د ضلالت شي پري روښانه
راپه لاس راته د ڇپيل رحم مشعل ڪره
د ماضي او حال په فڪر مي زره شين دي
راته بنكلي نامعلومه مستقبل ڪره
ستا جمال ستاد جلال له برڪتبه
لويه خدايه تور لحد مي مجلل ڪره
پرښتي ئي چي په خاورو ڪوي فخر
په نصيب مي د هغي ميني درشل ڪره
غني خدايه چي حافظ ئي شم د عمر
ستاد ذڪر دا بيان مي مفصل ڪره

نعت شریف

خاونده! ما ببلل کړې په گلزار د مدینې — چې
چغیرم به په گل و هر سهارد مدینې
نصیب مې که سفر کړې ب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کړمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسری
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زره باندې مې اوري نو بهار د مدینې
د زره وینې مې سرردي ورته پېسو کې په هوس
چې ووينم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورغود بيلتون راباندې ژوند کړ خراب
نسیمه! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زره کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهي راته توپونه د سینې تنگه پنجره کې
لیدوته دې د زره مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې ایبې نذرانه
خیرات د سربه ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زره سترگې دې غواړې پرېکړه
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې

۱۳۳۶/۴/۱۲

د اوسيلو لښکر

چې ئې ولگيد پر مخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما
چې په مينه ناپيدا هم پيدا وينم
شو په کومو رنجو تور بصر زما
د رنگ ساعت ته به د حسن بازار لوت کېري
کېري يرغل د اوسيلو لښکر زما
مينې هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقاله پره بر شو پر زما
دا خو کار د مينتوب ته حيراني ده
بخته! تا راوستل خه په سر زما
ما به وي دستا پوښتني ته ليرلي
که ته وپوښتي له چا خبر زما
امتياز د دورنگي له منحئه لاره
تور اوسپين د زره کړه لوت دلبر زما
قافلي د تور و زلفو به اوس لير دي
راختلي د اميند سحر زما
د حافظ د مينې درد کې خوشحالي ده
دا چې خاندې د زرگي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د امیدونو سحر

په توروزلفو کې مې سپین مخ د دلبر پتیرې
که نرئ وریخ کې د آسمان په لمن نمر پتیرې
زه ئې په نیمه لار کې پرینبوم د ژوند د اوبو
په رڼا ورغ رانه د زړونو سکندر پتیرې
د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنگه سینه کې د اشرف پتیرې
چې ئې کتلي ستاد او بنکو ملغلرې پرمخ
حکله له شرمه په سپی ورنه گوهر پتیرې
د بلبل مینه خدای پیدا کړه د گلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اور پښتې سمندر پتیرې
په اوسیلو مې داسې ستا زلفی پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاروگر پتیرې
جانانه! وایه مینه ستا به څنگه پته کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر پتیرې
حافظه دا دبیلته شپه به سبا شي آخر
خوبه د ستاد امیدونو سپین سحر پتیرې

۱۳۳۴ کابل

بننه دی

یوه ئی مینه یومی یار بننه دی
یو ئی د سپینی غاری هار بننه دی
چی می د هیلو غوتی وغوروی
د تور شپی خنی سهار بننه دی
چی وی تازہ باغچی د حسن په کی
په موسمونو کی بهار بننه دی
چی سره گلونه و په جم او جوش کی
جورد بلبلو پری چیغار بننه دی
بس دی د صبر تنی ژر وشکوه
مینه کی کله انتظار بننه دی
چی د آشناد کور په لوردی بوخی
د یار په مینه کی ریبار بننه دی
ماتہ دنوروله گلونو و خنی
جانانہ! ستاد سیمی خا بننه دی
وطنہ! ستاد ننگرهار په سیمہ
ماتہ له تولو چپرهار بننه دی
شه حافظانو کی دیرہ حافظہ
مرشہ ہمدلتہ دی مزار بننه دی

نه غوارم

بلد په لاره يېم رهبر نه غوارم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غوارم
غم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غوارم
چې په حثه بهب بود په کې د ميني نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غوارم
چې په کې پروت نه وي خيرات د حسن
خالې کچکول د قلندر نه غوارم
چې يې د يار په سر و نه بنده مده
بې نوا بنه يېم سيم او زرنه غوارم
د حق ويلو نه چې ژبې تېري
دغه جادو دغه منتر نه غوارم
چې په کې خيري وي د زړو نو جامې
هسې بېرات هسې اختر نه غوارم
چې مې د زړه سپيلني نه کړي لوگي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غوارم
دا د غرور مانې چې نه کړي لمبه

آهه! په تا کي پت شرر نه غوارم
د حق په لاس کي چي ونه خلي بري
ايښي په تيکي کي خنجر نه غوارم
د بري توغ چي پري ونه رپي بري
هغه مات شوي وران سنگر نه غوارم
که مي پيدا کړه د زړه ورکه مينه
نور به ملکونه در په در نه غوارم
په خپله خاله پاچاهي کوومه
چي نور پري ښکار کړم بال و پر نه غوارم
که شي د چاله شينکي خاله قربان
که سر مي ځي تاوان د سر نه غوارم
چي ځان را ياد کړي او جهان مي هير کړي
زه «حافظ» د غسې هنر نه غوارم

۱۳۳۶/۵/۱

پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کور شمال دې په وریل راشي
په زړه زما د غم غویل راشي
چې اوسيلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي
په تروه تنده چې راوگوري ته
غم له ما تمه سره مل راشي
بيلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یوڅه تسلی راشي
ځان آینه کې هغه وخت وگوره
چې دې پرمخ د زلفو ول راشي
درنه به پته کرم ادا دسترگو
که چیرته ماته د غلا چل راشي
په زړه مې ډیر څه درته گرځي گرانه
څو که په خوله دغه ویل راشي
شوم پنبیمان په دې کړې رندی
نه چې په مینه کې خلل راشي
حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دم مې په غزل راشي

۱۳۴۲/۲/۱۴

د اوبنګو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپین مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کله کله پېژوان مې خوښ شو
چې رسا ویشل په زړه کې د کبرو بنو په غیښتو
او ګوډارني خطا نه چې د ابرو کمان مې خوښ شو
بڼه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولتي شوي
که له قیده مراد داوي يم رضا زندان مې خوښ شو
د وصال معاع به راوړي پس له ډيرو څخه بيلتونه
په زير مخ د ترمو اوبنګو راروان کاروان مې خوښ شو
چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډيره خياله
د جنت گلشن به څه گرم د بنګلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بيه وښي پرې به واخلمه ستا مينه
له سرې گټې نه تير يم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه اميلونه په کې رنگ په رنگ گلونه
زما سوي ارمانونه دريده گريوان مې خوښ شو
خوله پياله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترگو زيب کې د څمار توفان مې خوښ شو
په مجفل کې د زندانو چې د عشق د ميو وېش کې
ساقې د که پياله را کې د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوي زړه کې بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده د کوي نو هغه بيان مې خوښ شو

شريکه دنيا کابل - ۱۳۴۳

خوارحسن

په شکیدلې گریوان زانگې جرې زلفې پریشانې
شوي د خوارحسن کتوته د جهان سترگې حیرانې
د هوسی په شانته سترگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو گرځي وارخطا او سرگردانې
له ښوونې د گوهر ودانې اوري خوارمان چې
دې د اوبکو مفلرې نابیناوته و ته ارزانې
د کبرو وروځو با تورنې د تندي په چگس ناست دي
وزر څنډې ښکار لپاره خوري د زرونو غزالانې
خوله سپی غابونه دوردې خود قدر بازار واران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیرو شونډو روانې
مورنۍ ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي وونازونه ادا گانې
زنگ وهلی سپین چارگل ئې هسې زيب کوي په پوزه
نندارې ته ئې دریدلې په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې مڼه ده پرې پرته د خواری دوره
وچې شونډې ئې په غم دي هم د گل غونډې خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
غای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاگانې
د مزدورې ابی لورده پلوشه جوړه د نوره ده
ساده حسن ته ئې پسڅیرې په ارم کې ښاپیریانې
د خوارحسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډیرې گرانې
د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې يو کړت سړی ناکام شي
د پخو ميو په باغ کې د نصيب نظر په خام شي
په محفل کې ورته راوړي ساقي بڼه شراب د مينې
د قسمت چارو ته گوره چې چپه ئې لاس کې جام شي
د بيلتون په ترخوباندې لذت مومي کار د مينې
دغه كيف به په کې نه وي که د وصل باده جام شي
د کيميا اثر ورکړی خدای نظر ته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زرشې چې ئې هر پلوته پام شي
کور مالت به ټول له مخې ستايه وال کړي د خپل حسن
شاه ليلا که نن له خياله مازديگر پورته په بام شي
د هونيار مارغه په خير به په سل لومو کې راگير شم
زمانه راته له سترگو په قدم قدم کې دام شي
ليونی ديار په زلفو کې ورلويرمه يارانو
په بڼه بوی باندي رغيري خلک وائي چې سرسام شي
زه حافظ په هوډ ولاړيم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړی ما بنام شي

۱۳۴۵/۴/۲۰

يوه موسڪا

اي ريبساره راته وايه چي دلدار مي ۽ ڪه نه ۽
چي له خانه راته گران دي هغه يار مي ۽ ڪه نه ۽
چي د زره غوتی مي گل کري د وصال په نسيم باندي
دي خزان وهلي ژوند ته نوبهار مي ۽ ڪه نه ۽
زره ئي واخسته له مانه چي يوه موسڪائي وکړه
هېڅ له خانه خبر نه وم چي اختيار مي ۽ ڪه نه ۽
زه د عشق په کار او بار کي د وفا سره آشنا يم
چي ئي خوي مودام جفا ده جفا کار مي ۽ ڪه نه ۽
چي زما د خولي خبري وي په ساه ورته ارزاني
په بازار د محبت کي خريدار مي ۽ ڪه نه ۽
څه چي وائي راته وايه د جافظ له خواري مينې
د بيلتون په سرو لسو کي تار کرار مي ۽ ڪه نه ۽

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

په داهسي مخ به کوم نیک بخته خوله بردي
چې منت لا د غازی هم په خان نه بردي
که مطلب یې ترې ژما خواشیني نه وي
په سپین مخ خله د ناز خالونه شنه بردي
خوږې شونډې تر یخ نظر دا څه دستوردی
چې په یوځای د خوږو سره ترخه بردي
چې له خیاله په شالاره شي وځاندي
بویه دا چې مې ملهم په زخمی زره بردي
لیندی وروځې ئې سم دم ویشتل په زره کا
د بنو غشي که ډیر په کې کاره بردي
زه ئې خاص ستاد غمزو اشاره بولم
چې رقیب مې په هرځای کې پل په پله بردي

بي سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدا يرو چې دا گټه به په زيان باندې ورنه کړمه
کيږي مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې
زه به دغه شاره په بوستان باندې ورنه کړمه
اينې چې پرې تا د ناز مکيز دک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د څنويوه تارکې ده
مفته به ئې د مېنکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مينې ليونۍ څه چې د ستا په ليونتوب کې دي
هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مينه کې دارو طبيبه! خير يوسي
دا بي سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت و کرم د جانان د زلفو
مائي په زلفو کې ليدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بيگاه د چا پرمخ د زلفو شپول ليدلی
سپورمی د خواست خولی خوره کره په اسمان د زلفو
خوچې زنخیر او زولنی د زلفو ونه گوري
په خود به نه شي په هيڅ رنگ ته ليونيان د زلفو
اغياره زه ئې خوی او بوی د کفر خه پيژنم
يم ساده د له سپين سپيڅلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تير
قايم قيامت کاندې په ما باندي هجران د زلفو
تارا په غاره کړلو اوس د تورو زلفو ز نار
ما قبول کړی لا د وخته دين ايمان د زلفو
زه چې دا زلفي زلفي وایم عبادت ئې گنم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لري په غاره د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدايرو چې زړه به د زاهد ورپسي بوت ووخي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بيان د زلفو

۱۳۵۰ / ۱۱ / ۱۰

يوه دره ده

دی وطن د بنسپا پیر یو د بنکلا یوه دره ده
د سپین غره په لمن ویره په رښتیا یوه دره ده
چینې تاندي د خور غاړې گودرونه ئې ودان دي
مازه یگر ئې د کتو دی تماشا یوه دره ده
نیمه شپه ئې له ډیرونه د تپو آواز جگړې
د ستار په زیر او بڼم کې جان فزا یوه دره ده
گورې ونې گن باغونه جنتي میوې په کې دي
چې سیل بین په کې خوشال وي بس همدا یوه دره ده
گل کڅونه په کې شته دي رنگ په رنگ په کې گلونه
د بلبل له نغمو ډکه هر سبا یوه دره ده
د زره غوښه هر میلمه ته ورکوي په خپله خوښه
ده مشهوره میلمه پاله له پخوا یوه دره ده
د سپین غره سرې اوبه ئې جوړ درمل د رنخورانو
په هوا کې ئې شفا ده خوش هوا یوه دره ده
د نسیم ورمه ئې څه ده په کې پروت د مسیح دم دی
د قدرت له رنگینو جوړه بیا یوه دره ده
محبت مینه ئې زرو کې تل ژوندی پائي په مینه
د وحدت د نور په وړانگو کې رڼا یوه دره ده
یوه بنکلي شان ورشوده په کې گرځي غزالانې
سراسر ډکه له عشقه او صفا یوه دره ده

سایه مینه ، بوتی مینه ، هوا مینه فضا مینه
د مسجون د مینې گوردی د وفا یوه دره ده
غم نې کم شي چې شوک ورشي تود بازار مکی د حسن
یه د حسن سودا گره اد سودا یوه دره ده
د سپین غره د سپینو واورې سپینې وړانگې پراخې پری
پری مین د آسمان فردی په دنیا یوه دره ده
یاتوران او شاهینان نې لاله بنکاره ستړی نه دي
شاهبازان نې مودام خرچ خوری په فضا یوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل گرم
د مسحفل دیوه نې بله نا آشنا یوه دره ده
توله شپه د آسمان ستوری هم ددې بنکلا ته گوري
د سپور می زره په کې خویش وي دلکشیا یوه دره ده
چې جرار ، بیدار ، بینایی بنکلا وار په وار ستایلی
د حافظ د ژوند جونگره خه زیبا یوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه ليکي که ليکي نو د غم سندرې
چې مې لگيږي شپه او ورځ په غور د بم سندرې
چې په سرو وینو کې لمده ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې
وخت رانه تیر شو د خوښي او خوشالي د سرود
دې په سر شوي په هر ساز کې د ماتم سندرې
خوښي د روغوزرو نصیب شه زه ناروغه یمه
ماته منظور دي درده ستاد خواږه چم سندرې
ای د تقدیر کاتبه تانه به گيله څه کوم
ماته د مخ په پانه تل لیکه ښم سندرې
وه دا دنیا به اوښکې اوښکې له ماتمه ورته
که اوریدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې
پام کوه پام ریاب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به یې جگې له هر تاره د ماتم سندرې
«حافظ» خولاړو کډه ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک ووايي درخو ته د آدم سندرې

۱۳۶۴/۳/۳۱

شاه شهید کور کابل

د پتنگانو محفل

بلو و شمعي پتنگانو ته محفل جوړوو

د ميني سوو ليونيانو ته مقتل جوړوو

چا کړي څه څوک به کړي څه او لابه څه کړي څوک

مور شاعران يو ځان ته بزم د غزل جوړوو

مور د دنيا او د عقب باد جوړيدلو نه يو

د شعر پيغلې ته په نوي رنگ وربل جوړوو

مور د ابد د ناکردو ميري نه يو دومره

سپيره تندي کې ورانې ليکې دازل جوړوو

غمازه تاته مبارک شه د اڅمکې دوزخ

د کهکشانو ملک ته مور لار د منزل جوړوو

دا چې خزان باغچو کې گرځود گلونو پسې

بنکلي کوو ورياندي څلي د بلبل جوړوو

۱۳۶۴/۷/۱۱

کور شاه شهيد

د نظر براق

د نظر د براق واگي دې لږ تم گم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه
د سرو او ښکو پسرلي به ورندي شه
دا خزان باغچې مې گل په خپل کرم کړه
زما خيبري گريوان پر پرده چې وي خيبري
را په برخه خوشحالي د ټول عالم کړه
زه د ميني مانوگي يم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه
د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بيلتانه د سترگونم کړه
چې دې وځورم د زلفو په منگورو
د سرو شونډو پارو گره اوس مې دم کړه
دیر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په راتلو دې د حافظه لري غم کړه

د جمال تصوير

د بيلتون اوبنکې مې داغونه په گريوان پاتې شوي
د زړه کتري مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوي
دايي تصوير دی د جمال لروا په خود شه عقله
د آئينې غونډې چې ته ورته خيران پاتې شوي
حسن بدل مينه بدله شوه سنگار بدل شو
لاړې کيسې ستا د نټکې او د پيزوان پاتې شوي
د سبا ستوري خوي غايه راخستنه وکړه
ستا د گيلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوي
مينه به اوس درته د غيبرې نه جنت جوړ کړي
چې په مالت د ليونو خيري گريوان پاتې شوي
اوس جنازي پسې دي واره نکلې منډې وهي
حافظه! ته چې تل د حسن ثنا خوان پاتې شوي

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان یو له کابله د بغداد په لورې څو
دیدن ته د چا بنگلود مراد په لورې څو
شودلته موله څرمې فریادونه بې حاصل
د وخت له بې دادینه څو د داد په لورې څو
زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مینې او وفاد تینگ بنیاد په لورې څو
سلام ته به په سترگو څو د غوث ثقلین
نابناده زرونه به بناد کړو چې د بناد په لورې څو
مونده گوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاریخه! ستاد ستر برم د یاد په لورې څو
کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه! ستا وعدې ته د میعاد په لورې څو
دربار کې د امام بو حنیفه به وکړو عرض
د مینې طالبان یو دا ستاد په لورې څو
مرشده لاس مونیسه چې مویونسي د جله
ده څومره نیک مرغی چې د ارشاد په لورې څو

۱۳۶۶ لرم ۲۸

د زره زور

ورو په ورو باندي کميږي د زره زور مې
اوبه کيږي اوبه کيږي د زره زور مې
د فراق په کنډو کله د ختوډي
هسي رنگ رامعلوميږي د زره زور مې
چي خزان مې شو ميلمه په باغ د عمر
لکه گل غونډي رڼيږي د زره زور مې
په خنگ شوي چي د ژوند له گيږو داره
په خپل خان باندي پوهيږي د زره زور مې
چي هرڅومره جفا پورته ځي د دهر
هومره بنکته بنکته کيږي د زره زور مې
چي ليدلي يې د چا دمخ ديوده
د پتنگ غونډي سوزيږي د زره زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کور شاه شهيد

عُجِي اَو رَا عُجِي

دا عُو كُو كَاله خُو پِه غم عُجِي اَو رَا عُجِي
پِه قَسْرِي تَاد وِير اَو مَسَاتم عُجِي اَو رَا عُجِي
نور وُو خُو دِي بَدْر گِه وِر سِرِه هِر كَال
درد اَو غم پِه هِر قَسْرِي م عُجِي اَو رَا عُجِي
بِي يَارَانو بَه د زِرِه خُو بِنِي پِه خُو وِي
پِه زِرِه خُو پِرِي كِي د اَلَم عُجِي اَو رَا عُجِي
خُنْدَا وِچِه دِه د شُو نُو نُو پِه مَسَالت كِي
پِه هِر مَخ د سَسْتَر گُونم عُجِي اَو رَا عُجِي
د بِنَادِي د سَسَا ز نَغْمِه دِه چُو پِه شُو پِي
انگازِي د تُو پ اَو بَم عُجِي اَو رَا عُجِي
گِلَان مِرَا وِي پِر بِلْبِلو مَاتم جُو رِدِي
پِرِي د سِر و لِمْبُو كُو كَرَم عُجِي اَو رَا عُجِي
لَا زِمَاد زِرِه د گِل بُو تِي خُو زَان دِي
پَسْرَلِي مِي گِه پِه چَم عُجِي اَو رَا عُجِي
چِي زِمَاد زِرِه د بِن بِلْبِل خُو مَشُو ش دِي
پِسِي سِي سِي مِي دَم پِه دَم عُجِي اَو رَا عُجِي
چِي د بِن كَلِي مَخ رِنَا يِي لِر كِي

نو په سترگومي تورتم ځي اوراځي
سره اورونه يې په سر باندي بليږي
پرگني د بني آدم ځي اوراځي
لکه سيوري مي د مسازد وطن غم شو
دم قدم راسره سم ځي اوراځي
لابه نور ستاد هجران غمونه راشي
گرانه تر اوسه څو لاکم ځي اوراځي
په کې خوند ستاد پایز بود شرنګ نشته
بنا پيري که دارم ځي اوراځي
د ځوانی احساس پوي نه ناځي مطربه
ستا نفسي په زير او بيم ځي اوراځي
دی شکولی ورته چا اميل د غاړې
په ژرامې چې صنم ځي اوراځي
زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې
د دوستي په خوله قسم ځي اوراځي
د سپين غر غوندي مي زړه ورته ولاړ دی
کسه پري وريځې د ستم ځي اوراځي

۱۳۶۷/۴/۲۵

نیپو هیبریم

د بهیبار بیکلی رنگونه و رنگونه
ورسره د عشق سازونه و سازونه
که اغیاروپه کې خا و کرلی نه وای
دا وطن به اوس گلونه و گلونه
په دیدن به د یو بل نه منو بریدلو
مینی خبه عجب وختونه و وختونه
سترگی خبه وی د وطن د هرې پیغلی
د شمر ابودک جسامونه و جسامونه
هر سوری د ژوند په قسدر و خوش حاله
ور که له خیرمې تول غلمونه و غلمونه
ژرانه وه فی سربله نه و غبرغانه وه
له خیر و بی سوره ک گلونه و گلونه
حافظ وایې دا دوزخ ورنه چا جیور کس
د جنت غلمونمې باغونه و باغونه

۱۳۹۷/۱۲/۱۰

د رادیو لار

ارمان

تالا قرغي شـسـول د چمن گلونه ورژيدل
زما د ميني د گلشن گلونه ورژيدل
چي په خو ژويي صفت کاو د چا د حسن
په باغ او بن کي د سوسن گلونه ورژيدل
بنکلا د پيغلود وربل او د زلود شملو
لاړه زمـوره د وطن گلونه ورژيدل
باه پيښا چي خبر ورکړ د شيريني د مرگ
تازه په وينو د کوهکن گلونه ورژيدل
نور زليخاته چه شي پاتي د ويلو نشو
چي د يوسف د پيـرهن گلونه ورژيدل
که زر سپرلي راشي حافظه وبه نه غوريري
کيه دي داخل ته د سخن گلونه ورژيدل

۱۳۶۷

د دیدن خیرات

نن دې سترگو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلي مې په زړه هسې سستی ده
ستا ترخې سپوږي زما خوږې د نورو
یاره! دا څه محبت څنگه دوستي ده
ساقی ستا د منت بار په ولونه وږم
دا باده زما په لاس کې «السستی ده»
پیدا شوی له ازله یم سرلوری
د غماز غسوندي مې کله زده پستی ده
د دیدن خیرات ژر ژر ویشبه په خواریو
د خیر کار کې په کار هر کله چستی ده
مبارک دې د بنکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستی ده
ای د حسن زبردستی ته رحم بویه
د حافظ خواری د عمر زبردستی ده

۱۳۶۸/۲/۱۰

راډیو انصاری وایت

زما جواني

جواني وه شه د خوب كتل و چي بس تيره شوله
يا خود سترگورپول و چي بس تيره شوله
وي شه تغبير به دا زما د نامرادي جواني
په سرو لمبو کي سوزول و چي بس تيره شوله
که وه د چا جواني په خم کي د شرابو دويه
زما په غم کي دويول و چي بس تيره شوله
يوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوتپور يژول و چي بس تيره شوله
شاعري شه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د خوځيالونو زنگول و چي بس تيره شوله
مينه وه شه پرته له دي چي د زړه وينې و خورم
د زهرو گوتو و تيرول و چي بس تيره شوله
وصل و چيرته وه به دا ديار د هجر خپه
په سرد غرونو اړول و چي بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډيولار

ه زړه کعبه

اوس به د مـيـنې گـلې سم وړانـيـږي
خـال په تنـدي چې د صـنـم وړانـيـږي
گـريـوانـه ډوب دې گـرم توپان د اوبـنـکو
د مـيـږي جـاله په شـبنـم وړانـيـږي
ورته راتاو دي شور پيلان د وخت
کـمـبه د زړه مې دم په دم وړانـيـږي
گـومـه دنـيا چې اوسـيـلي وړانـوي
نه په گـولـي اونه په بم وړانـيـږي
زور يې زما د عشق په وړانـيـږي
د چا پرې خـه گـه زيات او کم وړانـيـږي
خـزانـه! سـتـا د بې رحـمـي له لاسـه
باغـچـي د گلـو چـم په چـم وړانـيـږي
خـه خـودي شـوي د درخـو په وړـل
نـفـسـه رما ب کي د آدم وړانـيـږي

۱۳۶۸/۴/۱۴

د راديو لار

د عشق کعبه

که زمين سا ميسينه له ازله اوسي
ستاد بسا ايست ديوه دي بله اوسي
چي د بنه و خو خبري ژبه و کري
غم ازدي ورک له دي محمله اوسي
کعبه د عشق ته چي لار جوړه نه کري
پنې مي دي پاتي له مزله اوسي
چي پري توده وي هنگامه د مينې
اور مي د پورته له گلوگله اوسي
زه غوروم ستريگي په لاره ورته
چي راستانه ستاله درشله اوسي
چي مي منظوره قرياني شي د سر
بخسته! هغه ساعت به کله اوسي
توبه د هغه اوسه ميلي له تاوه
چي رابه رد زره له تله اوسي

۱۳۶۸/۵/۴

راډيو

داخه وشو

داخه وشو داخه کيږي خه به وشي
گرانه ياره! يارانه خو داسې نه شي
اي زما د رنځ طبيبه راته وايه
دا غمو خوړلی زړه به څنگه بڼه شي
زه خو ستاد ميني اوربل په سر گرځم
ته زمانه مانريژن گرځي په خه شي
ستاد سترگو يوبانه دې هم کورنه شي
خير که غشي مي لک شوي ترې په تشي
غوریدلي مي ليمه درته په خاورو
نه چې ستا تلي په خاورو کې سپيره شي
بيا به داد عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د ميني ليموني چرته ويده شي
ته به خه کوي د ميني آدم خانه!
که درخو د پښتو بل چاته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

والديو انصاري واک

د رڼا څرک

څرک د رڼا ته انتظار کاږم
تور و تيار و کې د ژوند لار کاږم
چې مې يو گل نشته د ژوند په بڼې کې
منت به څله د بهار کاږم
هېڅوک په غم راسره نه شو شريک
په يوه سر د غم نه ناتار کاږم
وران کې څېرې څو څله باران د اوبنکو
چې په کاغذ د غم اشعار کاږم
چې مې تر څو قلم په گوتو کې وي
نوم د جانان به پرې بار بار کاږم
حافظ گلونه ټولووم د شعر
غاړې ته ستاد گلوهار کاږم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهيد کابل

د مینې راز

لکه چې خواروم هسې خوار پاتې شوم
ستا د دیدن په انتظار پاتې شوم
نور د وصال منزل ته ورسیدل
زه د بیلگون په نیمه لار پاتې شوم
طبیبه! راغلی لارې څه دي وکړل
زه لاهم هغسې بيمار پاتې شوم
په اوسني باری کې گټه نشته
خوشې په تمه دريبار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هیله د بهار پاتې شوم
د مینې راز مې پوره ونه ساته
دا چې رسوا په سردار پاتې شوم
صیاد تر لې دي وزرې راته
چې بې نصیبه له گلزار پاتې شوم
فریاد د خوږ مې چاته ونه رسيد
که تر سبا پورې بيدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاوښه پوخ شوممه
لکه کبکچ په سکره اشکار پاتې شوم
نوخ مې له شمکې نه آسمان ته وختوت
زه چې د حسن خیریدار پاتې شوم
ملگري ټول منکره مینې نه شول
بس خو یوزه په کې اقرار پاتې شوم
آسمانه! استاد بې رحمیو مخې
د زړه له زوره وار په وار پاتې شوم
جنونه غور مې ستا په غبرایښی دی
ناست یوې چغې ته تیار پاتې شوم
د باره حسن ته یې ونه غږوېستم
داخو په لاسه د اخیار پاتې شوم
یې نیواز مې نه اخلې د پیسازو په نرخ
د بې عرضیو په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته
بي واره يو پر بل پسي جامونه تشوي
قربان دي شم ساقی عجب مې خور راغی محفل ته
زاهده! اوس دي ټينگه کره پگری د تعقل
د مینې لیونی چې نن سرتور راغی محفل ته
دارو ورسره شته د بي خودی د رنخورانو
طیب غوندي حبیب غوندي غمخور راغی محفل ته
چې ويې لیدله بله دلته شمع د وحدت
پتنگ غوندي د مینې سوی سکور راغی محفل ته
گوتلي بي پوره و د ازل په پیمانان
له خانه بي خبر غوندي نسکور راغی محفل ته
اوس ټينگه میکه کره چې خمونه چپه نه شي
د خیري گریوانونو کلی کور راغی محفل ته

رائحه بنکلیه ! دلته چي هرڇه دي بنکلی بنکلی
لتا سره درڅارشم بنایست نور راغي محفل ته
حافظه ساز د روم او د تيريز او د خيبر
يوځای شود زخمي زرو نو تکو راغي محفل ته

يادونه: د ۱۳۶۸ کال د روڙي د مياشت ۸ شپه

خوب وينم چي د يو شمير روحاني او عرفاني

شخصيتونو ترمنځ استاد حمزه شينواري ناست او

د سلوک او تصوفي ادب په باب خبري کيږي چي په

دي کي له کومي خوا ډاکټر علامه اقبال رابنکاره

شي . د هغه په راتلود ټولو سترگي د هغه خواته

واوري . په دغه وخت کي استاد حمزه ماته ووايي

چي حافظه ووايه د اقبال په استقبال کي يوڅه ووايه

چي د استاد ددغي وينا سره سم زما په خوله د

پورتني غزل مطلع راښي.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره گلونه راوريږي

گلونه راوريږي اورنگونه راوريږي

د تالندي بربننا د تنگ ټکور په انگارو کې

په کسانو پوتو پورنگ ته حسنونه راوريږي

ټول خلک خوشالي کړي نه پوهيږم چې دا ولې

په ما غريب دلي دلي غمونه راوريږي

فرياد له هر کوره پورته کيږي شپه او ورځ

زموره په کلي کور باندي غمونه راوريږي

حافظه بکه په نورو شي باران د سرو گلونو

زموره په سرو باندي اورونه راوريږي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا يادونه

په زړه مې بيا د چا خواږه يادونه را وريږي
يادونه را وريږي کله گلونه را وريږي
ماوې چې به يوازې اوږد غمکي په مخ بل وي
آسمانه ستاله سترگو هم اورونه را وريږي
خوښي ده خوشالي ده د دنيا په گوراو گلي
دا خوار گلي زموږ دي پرې غمونه را وريږي
څوک مري له ډيرې لورې پرې خواري د ځنگدن ده
په چا د من سلواو نه غمونه را وريږي
زما د هيلو حاله به پرې ولې لښه نه وي
شيبه شيبه سکرو ته يې بارانونه را وريږي
ته ټاسټ اوسه په امن کې د شيش محل خاونده
زما په خواږه خونه دې بېونه را وريږي
په موږ خو تل راتلونکې مرحلې دې د زحمت

ای ربه! دا په چاستیا رحمتونه راوریږي
یوڅه خود دیدن باران په دې خواکړه راستون
اشنا په زړه مې ډیر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شـرابي په بل پلوی اړوه
له سترگو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي
طیبه! هسې خوشې دې ځان مه بد ناموه
زم پوره کور او کلي ټول دردونه راوریږي
کوڅه د لیونوډه ترې په ډډه څه حافظه
مودام دلته کې خیري گریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوتل کابل

د درې ورځو میلماڼه

پرون راغلو نن دلې ~~میلماڼه~~ ستاڼه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې میلماڼه یو
د پلونښې به موی او مور به نه یو
مور ملگری د فناد کـاروانه یو
چې دا ورځې لږ خپرې شې مور به هم ځو
پنا شوی دلته لږ له بارانه یو
زر سپرلي که راشي لارشي نه غور یو
مور سیزلي سرو لمبو د بیلماڼه یو
د مرگي د سیند څپو یو را احسثي
نه دریو نه ستنی ~~برو په یانه یو~~
نن سبایې په مور سترگې درنې شوي
اوس پوه شوي مور په نیت د کوربانه یو
ده څرگنده راته ستا د اجل هنده
مرگه ښه خبر شه مور هم پښتانه یو
ز مور لاره د حق لاره ده حافظه!
مور د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نینه شاه شهید د گهیخ اوه بجې

د حُسن غل

اور شومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلگوکې پتنگ وسیزه
داخنګه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنگ معمی شوم چې حل نه لري
جر شومه جور ستاد زلفوول شومه
خواد رقیب بنه راباندې یخه شوه
بنه د بیلته بانه په ژرنده دل شومه
ستاد مخ د غم وړانګې چې تقې شوي
ورک شومه د شګې د مخ حل شومه
ملامي ستاد غم پیتې راماته کړه
ناست یمه په خای په پنبوشل شومه
شومه گنهگار توبه مې ماته شوه
خه وکړم چې بیاد حسن غل شومه

۱۹/۱/۱۳۶۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشي

ڄي دي له مخه د جمال پلوشي
خوري دي هر لورد کمال پلوشي
د پتنگ سوي گوجل گوري کنه
اي د جمال اي د جلال پلوشي
کري رنگينه مي دخيالونو دنيا
چي را کري دي شي دخيال پلوشي
د سبب استوري ته رها ورکوي
د وروغو منع کي ستاد خال پلوشي
حسنة قريان دي له جلوخني شم
لادي زياتي بري کال په کال پلوشي
خوک به دي خنگه مخ ته وکري نظر
برينبوي سترگي دي د شال پلوشي
لکه د گل هسي تازه اوسسه تل
اي د حافظ د قال او حال پلوشي

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهيد کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په ستر خريبري د تازلفي

بتکدي کې هم غوريري د تازلفي

پر بنستوته جور تالونه شي پرې زانگي

چې په مـلاباندي زنگيري د تازلفي

زه «ايوب» به ستا وفا کرم څنگه هيره

«رحيمي» غوندي خريبري د تازلفي

د دوزخ د تورو کندومي دار نشسته

چې مي لاس ته را رسيري د تازلفي

مخدي څه دي جور سپورمي د خوار لسمي

تور مـکاران ورنه تاويري د تازلفي

پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کرم

که په دي راتازه کـنيري د تازلفي

۱۳۶۹/۲/۵

زمور په كلي

داڅه غم دی چې راځي زمور په كلي
څه سستم دی چې راځي زمور په كلي
که په نورو كليو شي باران د گلو
راکتېم دی چې راځي زمور په كلي
په دې غم مسوخولايځه د چانه ده
وايي کم دی چې راځي زمور په كلي
خونړی سيلاب د مرگ په غور زنگو دی
گوري سم دی چې راځي زمور په كلي
انگولاده فريادونه دي ژراده
لوی مساتم دی چې راځي زمور په كلي
يو غم نه دی چې زمور په كلي راغی
دم په دم دی چې راځي زمور په كلي
که بلا که مصيبت دی نه ځي بل خوا
څه رقم دی چې راځي زمور په كلي
ای حافظه د غم توره بلا وينې
هو! قسم دی چې راځي زمور په كلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

راډيو انصاري واپ

د زړه وطن

سړې لمبې د اور به شي انگار به شي خورلن به شي
مه سړې کوه شونډې چې ايرې د زړه وطن به شي
مه توره سترگې چې هوسۍ به ورنه تور و خوري
جوړ له دغه وړان کلي مالت ځنې ختن به شي
څار دې شم قربان دې شم د تللو راته مه وايه
غم د گريوان نه خووم خيشت په اوښکو پراهن به شي
مه گواښوه وروځې تيرې توري دې پرې مريه شم
ياره! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي
مه ښوروه دا توري بلا پر تې ويدي ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي
گلې! که په دغه آب و تاب گلشن ته راغللې
گونگ له حيرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي
چرته که يې وليده زما د زړه د وينورود
زر ځله بيزار له خپلې مينې نه کوهکن به شي
دا له سوز او سازه دک غزل چې حافظ ووايه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شيون به شي
د مشهور شاعر معين سيد حسن «حسن» د يادولو په غونډه کې

۱۳۶۹/۳/۱۰ راديو

د حيرت گوتې

هيره يې نكړئ د جانان كيسه مې بيارا واخلي

هغه د مينې د ارمان كيسه مې بيارا واخلي

چې ټول جهان يې اوريدلو ته دى غور نيولى

د ليونې خيړې گريوان كيسه مې بيارا واخلي

چې په گوگل كې كړي پاسته يوخه د تيروزرونه

هغه د اوبنكو د باران كيسه مې بيارا واخلي

چې د تنكيو سرو گلونو له مخ رنگ و تښتي

جوړ په سپرلي كې د خزان كيسه مې بيارا واخلي

چې په زندان كې ورته راشي زليخا د مينې

هغه د مصر د كاروان كيسه مې بيارا واخلي

چې د حيرت گوتې په خوله كې ورته شي د عالم

هغه د حسن د دوران كيسه مې بيارا واخلي

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد دیوه

راځی چې په محفل د چا د یاد دیوه کړوبله
دیوی د بنسټ وپلې د ناسبات دیوه کړوبله
راوینن چې کړوله مخې خوبولې سپور می ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد دیوه کړوبله
شي جوړه هره خوا به له بنکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد دیوه کړوبله
اباه دې وي په خپله ابادی کې تل خوشحال
همت وکړی چې لږ خود بریاد دیوه کړوبله
شي وړانگې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سرو وینو په رنگ که د فرهاد دیوه کړوبله
شي . بچ له تیند کونو به یې شمیره نامراد
که مور ورته په لاره د مراد دیوه کړوبله
چې ډیر نه شي دا څیري گریوانونه نور اخی
چې ژر ورته د مینې د بنسټ دیوه کړوبله
تر خوبه توره شپه وي راخپره زمونږ په ذهن
رنا به شي که چیرته د سواد دیوه کړوبله

۱۲/۶/۶۹ - رادیو

د حسن يرغل

چې په غوسه شي کبرې وروځې دې خنجر غوندي شي
بانې د سترگو دې صف ودرې لښکر غوندي شي
چې مې د زړه په تاتره راشي يرغل د حسن
زما گوگل ورته لوی غرشي د خيبر غوندي شي
چې مې د روح په تخته ياد د چاد مينې راشي
اوبنکې مې لارې پرمخ جوړې کړي مسطر غوندي شي
ته چې په لاره قدم کيږدي د رقيب په قدم
نادانه ياره هغه دم په مامحشر غوندي شي
چې بې د ستاله دره ځي په بل در سر لگوي
په دين دنيا هغه بيشکه در په در غوندي شي
هله به هارشي د چابنکلي محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په څگر غوندي شي
په اور ژوندي وي او خوراک يې د اور سکرو ته
چې را پيدا د اور په منځ کې سمندر غوندي شي
دواړه جهانه څاروي د نيم نظر له سبره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غوندي شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډيو (حافظ)

د حُسن گلان

موره د شعر له كوره خو خو غزل خان سره ورو
بلي ديوي د پتنگانو اجل خان سره ورو
خه موچي كړي په دنيا كې هغه دلته پريږدو
بنه وي كه بد وي دا ناچيزه عمل خان سره ورو
چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي
مور به د مينې د لمبو خپرول خان سره ورو
پرې لنډو و به د سپيرو د بنډو اوږدې مزلي
بس خو همدغه به توبنه د منزل خان سره ورو
چې پرې بنيرازه او تازه وي ستاد حسن گلان
د ترمو او بنكو د باران وروول خان سره ورو

۱۳۷۰

آريانا هټل د احمد شاه بابا سيمينار

د حسن کوچه

لنډه زما د غم کيسه خونده ده
نيمگري پاتي ده پوره خونده ده
د ستار شرننگ د تپورنگ په کې شته
ورانده زما د زړه ديره خونده ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مينې دى کعبه خونده ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړى
د کور ميرمن ده ميلمنه خونده ده
هسې گيلې مانې ترې خله کوئ
بنکې به وي نو پښتنه خونده ده
کوچه د محسن ده تيندک ونه خورئ
دا تورې زلفې دي خه شپه خونده ده
په سره سالو کې شوه کبره له خياله
د گلولې تنه را کبره خونده ده
پام کوه گوره چې پرې تير نه وځي
دا يې سرې شونډې دي لبه خونده ده
دلته پيالې په سرو مه ساتوئ
د جانان کور دى ميکنده خونده ده
ريباره وايه درنه وگرځمه
درته يې کړې خه گيله خونده ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشې د مورو هديره خونده ده
« د يوې طرحې مشاعرې په لړ کې »
۱۳۷۰ راديو

د حسن گودر

زیر غرد مازدیگریم د سپین غریه سر و لاریم
بنونه دې قریان ستا د نظر په سر و لاریم
لویدلی یصه نور په توله سیمه ما بنامی شو
یوه شپیه د حسن د گودر په سر و لاریم
رسی د تور و زلفو دې په لاس کې را کوه
درخار شم مینې هله د کمر په سر و لاریم
شاید چې شم و حسن نظر ماتې د آشنا
لوگی شوم سپیلنی شوم د محجر په سر و لاریم
حیران یم نندارې ته د جمال او د جلال
په خو که د شمشاد د جگ خیبر په سر و لاریم
مامه پوښتی که پوښتی نو جانان مې و پوښتی
په کومه گناه هسې د محشر په سر و لاریم
که گرمه هنگامه شوله د عشق د قریانی
له ټولو به زه خو قدمه بر په سر و لاریم
۱۳۷۰ / ۱ / ۵ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوبنکو ملغلري

چې بسمل د ياراد سترگو په خنجر شي
د جنت تر وره به بهې پوښتنې ور شي
هله پورته شي د عرش له کنگرونه
هغه سرچې رانسکور د يار په در شي
زه به خپله نغمه هيڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي
هيڅ بلبل به په گل شور غوغا ونه کړي
که پشنگ غونډې د عشق په راز خبر شي
غوره چاره په اوس وخت له دینه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي
بیا مشکينې زلفې وڅنډه له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي
ترې لوگي به کړم د اوبنکو ملغلري
که پخلا مې پرې د مینې سرور شي
د همت متې مې شته کمزوری نه يم
رانسکور مې که د سر له پاسه غر شي
هر فرزند چې زنداني لکه يوسف شي
د کيس بويې د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور خادر کې خپري
په جهان به لکه نر هسی انور شي

«د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور

۱۳۷۰/۴/۲۳

بسمل په یاد»

د غزل رڼا

غزل بڼا ایست دی هم بڼکلا ده غزل
زه یم مـجنون زمـا لیلـا ده غزل
خوب مې غزل وینسه غزل ده زمـا
هم مې خندا هم مې ژړا ده غـزل
یارانو تاسو چي څه اخلئ واخـلئ
برخه ازل مخني زمـا ده غـزل
د زړه له کـوره مې تیارې تللې دي
په کي د یوه رڼا رڼا ده غـزل
رقیبـه! خله یې لوتې راځني
زمـا د ټول عمر سودا ده غـزل
پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غـزل او هم سبـا ده غـزل
ته که بڼیـرې کـوې کـوه یې راته
جسوره زمـا په خوله دوعا ده غـزل
ستا سودنیـا له گلو ملوډ که
جورد حافظ د زړه دنیا ده غـزل

۱۳۷۰ / ۴ / ۲۶

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقې د میو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تدویر د انې دې ډیرې پرې شیندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مـرتبه به له دې پورته چرته مومي
چې د بنکلیو په درشل کې خوګ غلام شي
چې شي سـرو په لیـونی د دیدن مینه
د ریبـار هره ادا د یار پیـغام شي
ټول اومه په خپل خپل وار باندي پخیري
نه پخیري هغه خوګ چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې خوګ بد نام شي
د گریوان ریبني مې هرې خواته زانگي
د دې بنـار په لیـونیـود چا پام شي
سپوږمې مخ له شرمه پتې کاندې په وریځو
رابنکاره چې هغه میاشته په سرد بام شي
د رنگ ساعت ته دې حضورته حاضرېرم
په تکل د مینې سل میله یو گام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستاد سترگود ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظردی نپوهیـرم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي

۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کاليزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خور اتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمنازانو په لمسون رانه خپله ولې شوې
شیرینې ستاله خوږو شونډو خوبات دوریدل
د شمکې د گوت په شان راته ترخه ولې شوې
مادې لاس په بنکلي زنه باندي نه وایبې
شوې د گل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې
شمع زما د زړه د کور دې په سلگو پریښوده
د رقیب کور کې راته وایه میلمنه ولې شوې
د مینې گله: زه دې تل تازه په اوسکو ساتم
د چاله غمه هسې مېراوې پټمه ولې شوې
دې غلي شوي تا کې خه د لیونو چغې
د عشق مالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې
زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخورم
ته د پردو بزم ته بله شان د یوه ولې شوې
لنډه شنه ژر چې مې د یار سترگو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې
۱۳۷۰ / ۸ / ۲۳ رادیو

د اوسانو نو دنيا

نوره زحما د اوسانو نو دنيا مه وړانوی
د دې تنکو تنکو گلونو دنيا مه وړانوی
ای د وحیشت د اور دیوانو نور چې هرڅه کوی
خود معصومو پاگو زړونو دنيا مه وړانوی
لېرې د خپلې گریوانه د رینسوروی و منی
د خوارو زارو امپیدونو دنيا مه وړانوی
د شنومه دم د نیمو شپو د ترورومو په پرغل
د چا د مسینې د خورونو دنيا مه وړانوی
زاري خوارې ورته کوم پیرته به چورپه نه شي
ه د شاعر زړه د خیالونو دنيا مه وړانوی
ای د خزان ترخو سیلیو د سره گل په زړه کې
د خو خورو خورو یادونو دنيا مه وړانوی
پریردی چې جور مې گریوانه کې توپانونه شي ترې
زما د اوسانو نو دنيا مه وړانوی

د دیدن لارې

مینی جوړې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې
اوبنکو مې د چا د راتلو واوریده
و دریدلې سترگو کې حصار شوې
تیره چې بنکالو شوه د ریبارد یار
هیلې خو بولې وې بیدار شوې
واخستنه جذبو مې د همت امسناً
پورته له بسترنو بېمارې شوې
خومره یې چې تنده کړه تروه په ما
شوندې یې خوړې شوې مزیدارې شوې
خیر د دیدن غواړې درويزه کوي
هومره د مینو برخې خواړې شوې
جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
بنکلي یې له مخې خریدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبر خان پارک

کابل ته

ستاد زره په خور پوهيرمه کابله
چې سم تاسره ژريرمه کابله
زما روح زما بدن يې زما کور يې
ستاد خور سره خوريزمه کابله
دا کوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اور کې سوزيرمه کابله
د مرگ سيوری دې فضا په سراخستې
په تا هسې رنگ ویريرمه کابله
يو له يو خو اوبل له بلې په تابلوسي
دغه کار ته حيرانيرمه کابله
د افسان د اتحدا لويه سرگز
که ته وران شوې زه ورا نيرمه کابله
که په بن دې د خزان سيلی شوه گډه
لکه گل به ور ژيرمه کابله
چې د ستا په وجود هره گولی لگي
لکه زه چې پرې لگيرمه کابله
دنيا څه کړي او اخته يومور په څه کې
د خپل ځان پورې شرميرمه کابله
خبر سيلاب د پسرلي دی سيند کې درومي
د رنگ ساعت په کې دويرمه کابله
ستاد غم غشي مې لک د زره په سردی
د ريدی نه شممه لويرمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اورپه سرو لټو سوزيزي د کابل گلونه

د پسرلي په وخت رژيزي د کابل گلونه

راغله بي وخته پرې سيلی د خه نا تر سه خزان

داسې چې مړاوي مړاوي گيږي د کابل گلونه

بلبله خواره ته په خه غورند وزي بڼکاري

د چا وړيل ته نه رسيزي د کابل گلونه

د وينورنگ د وينو بوي په کې خسه پروت وي

چې په سرو وينورا توکيزي د کابل گلونه

داد مالي له لاسه شوي نا پرسانه بڼاره

نن چې وريا تا کې خه خيزي د کابل گلونه

خوک خه خبر دي پدي وخت زما د زړه له اوره

چې ورته گورم تالا کيزي د کابل گلونه

دا خه يوي خه په مزار د شهيدانو نه دي

د زړه د اور په تاو بليزي د کابل گلونه

راوریدلې پرې د چا د مېټاتم اوبنګې نه دي
په خپلو اوبنګو کې لیسې پرې د کابل ګلونه
ماتو زما د زره ټوټه ده هره پاڼه د گل
تاتو په څه رنگه بنګار پرې د کابل ګلونه
چې پتوې په سراو پاتو کې خپل زیر مخونه
دا خو په ځان پورې شرمې پرې د کابل ګلونه
ماتو صفت څله کوي ته د جهان د ګلو
خدا یو چې دیر دیر مې یاد پرې د کابل ګلونه
هغه زما د مینتوب د یارانې زیباران
ګله زما ځنې هوښ پرې د کابل ګلونه
«حافظ» به نه وي که بیا راشي پسرلی د ژوندون
یو په چې بیا پرې وغوړ پرې د کابل ګلونه

۱۳۷۱/۴/۵ کور شاه شهید

د ورځې دوه بجې

خله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شوې نو خله راتلې
مروړ ياره چې پخپلانه شوې نو خله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت ترورمې لا زياتې شوې
چې تورې شپې ته مې سبانه شوې نو خله راتلې
غم دې زما بښادي نورو ته په برخه كړله
زه به دې خه كړم چې زمانه شوې نو خله راتلې
دې خپل د عمر ژرېدلې كړيدلې سره
چې تش له نازه په موسكانه شوې نو خله راتلې
ماوې راتولې به رينبې كړې د مجنون د گريوان
د حسن ميرې چې ليلا نه شوې نو خله راتلې
د سربېرو تالا شوو ليونو په مينه
چې كوراو كلي كې رسوا نه شوې نو خله راتلې
په آخرت كې خوبيل بيل دي دهر چاكورونه
نن چې په كار مې په دنيا نه شوې نو خله راتلې
ما ستا په مينه كې ليدل د پاچايي خوبونه
په سر مې سينوري د همانه شوې نو خله راتلې
چې يې راغلي په كوم لار ورسره بيرته درومه
چې له رقيب ځنې جدا نه شوې نو خله راتلې
تالا ترغې د «حافظ» خوارې زارې هيلې شولې
چې ته خبر په دې تالا نشوې نو خله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

مورن چا مڙه ڪڍو؟

نه زلزلي او نه توپان مڙه ڪڍو
ٻوليءَ د اور راکٽ باران مڙه ڪڍو
داسي ڪا پرو او پر دو مڙه نه ڪڍو
لڪه چي خپل ورور مسلمان مڙه ڪڍو
عرض به د چا دربار ته ورسو
په دروازه ڪي چي دربان مڙه ڪڍو
خدا به ڪو خلڪه له غلونه گيله
مورن خو خاروان ددي ڪاروان مڙه ڪڍو
خمي ڪي هم راوسته په مورنه مڙه ڪڍو
ڪه آفتونو د اسمان مڙه ڪڍو
غريبو مڙه نه ڪڍو خو وارونه ڪڍو
مورن اميرانو د دوران مڙه ڪڍو
ليوانو ونه خورو مات يي نه ڪڍو
خود انسان په نوم انسان مڙه ڪڍو
وي به ضرور د غمازانو لمسون
داسي له مخي چي جانان مڙه ڪڍو
د چا د زهر و په ترخو مڙه نه شو
خورو خبرو خور بيان مڙه ڪڍو
چي دين يي ور ڪڍو د دنيا په بدل
بس خو همدغه بي ايمان مڙه ڪڍو

په ژوند مېرو وليدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وختنه استهگان مېره كېرو
د ژوند سپرلي ته مېرو خندلي نه و
تنگي گلان و چې خزان مېره كېرو
قرباني نه شوه د وطن له سېره
شخصي قدرت گټې د شان مېره كېرو
چې د وحدت لاره مېرو پېرې شوه له
بيلگانه و غورو هجران مېره كېرو
چې ليووني وړپورې هم خياندې
هغه دليل هغه برهان مېره كېرو
پوره به نه شي تر قيامتته پورې
خوشې و غډو چې پيمان مېره كېرو
كورينو هم په مېرو صرفه ونه كېره
كه نابللي شان مېره كېرو
۱۴۷۱/۸/۱۰ راديو كابل

انصاري وات

د تصور کښتی

دا دنیا راتهد اوښکو سمندر شوه
په کې دویه می کښتی د تصور شوه
د ساحل په هیله ښکته پورته غفلم
رانه عشقه اورگه ښه د گور شوه
په دریاب کې د سراب په لور روان یم
په هر موج می تنده ماته د نظر شوه
دا د کوم بانه شتی وه ښو و هیوم
چې رسا می هسی غښه په جگر شوه
میلنی مینی می شه کانی راو کړی
یوغل راغله د زړه کورته بیا بهر شوه
چې داستاد زلفو شپې په اوږد یدو شوی
افسانه زما د مینی مختصر شوه
زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم
برخه خواره نن سبا کې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیری امسا

د ځوانی شپه می سبا راته پیری کړه
لار تیاره وه خو رڼا راته پیری کړه
د پرون د ځوانی خیال می خندنی شو
را په لاس چې نن امسا راته پیری کړه
چې هوس د زلمی توب می د روغ بلله
هغه چاره اوس رښتیا راته پیری کړه
چې په عمرمی لیدلې چې نه وه
پینښه هسی شان سودا راته پیری کړه
جور کسات می د شباب له مستی اخلی
دا چې ساته هسی ملا راته پیری کړه
په هر رڼو د ژوندانه راته ولاړه
وا دو چاره څه بل راته پیری کړه
آه، فریاد، ژړا ځیگروي می شو په برخه
وجه شونډو کې خندا راته پیری کړه
چې په خوب او په خاطر می تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیری کړه
د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مری کې بنده ساه راته پیری کړه

۱۳۷۱ / ۹ / ۲۱

هغه کابل چيرته دی؟

ملگرو! تاسو چي ليده هغه کابل چيرته دی؟
ازغی ازغی دی چمن تول په کې يو گل چيرته دی
چې به له خيساله په کې ايښی و سل رنگ گلونه
په کې وورخو خور له نازه تور وریل چيرته دی
چې پتسوي لاله له شرمه ترې د زړه داغونه
بس خو همدغه زما زړه دی گرانه بل چيرته دی
دې تور کارغان راخواره شوي په سپيرو يا غونو
هيڅوک نه وايي چې په زړه سوری بلبل چيرته دی
زما نه خومره بي حيا شوه ورته فکر وکړي
په زوره زوره غل نارې وهي چې غل چيرته دی
چې به کيدې په کې هر خوا مظاهري د حسن
هغه پتنگ هغه ديوه هغه محفل چيرته دی
مور خوارو زارو چې د مينې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ايره پروت هغه محل چيرته دی
پام چې تير نه وخی آشنا پرې لږ څه سوچ په کاردی
خبرې ډيرې دي د خولې خوشې عمل چيرته دی
راروان شوی يم د مينې د منزل په تکل

گمزوري پښې مې منزل سترې کړې منزل چيرته دی
تالترغي د پښتانه حسن جسونگره پرته
هغه اوگي هغه بنگري هغه هرکل چيرته دی
پهغلو اغوستي دي د غم توري جامې له منځې
د سرو پورنو د گودر په سر وريل چيرته دی
چې دي ستايلي وي غزالي سترگي د بري په کې
شاعره! ستا د زړه په وينولیک غزل چيرته دی
رحمانه! اوس حافظ په در، درته خولي غوروي
بې ستاله دره يې د خوږ زړگي تسيل چيرته دی

۱۳۷۱/۱۹/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د يووخت لپاره
جلال آباد اوبيا پېښورته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کابله راوتم نو ژریدم راتلم
په سرو لمبو کې له حسرته سوزیدم راتلم
بسه پوهیدم چې د بیلغون د بلا خولې ته ورغم
د مسینې لارو په کې هېڅ نه ویریدم راتلم
د زړه ارمان مې ورته خاوري شو د خاورو مسره
چې د الفت د مسزار خوراکی تیریدم راتلم
چې په گولو شپې شپې شپې له سترگو خولې
په غسرو لو بینا سستو گسرو بندیدم راتلم
په سر مې بار ژاړه د ژوند د ناخوالیو گډه
د بېرې مې غموندې له غموندو تاریدم راتلم
چې مې کتل په هره خوا تازه تازه زخمونه
لکه لاله د زړه په وینو لمبیدم راتلم
د سوزیدو د ورکسیدو سوزد ا مې ته وه زړه کې
وم یو پتنگ په سر د شمعې چور لیدم راتلم
غمکه له لاندې وه سره شوې آسمان پاس سور وه
خام پاتې نه شوم په دې اور کې پخیدم راتلم
د وصال لمر مې چې له سوره وړانګې واړولې
د شګې گل شوم له نظر ورکسیدم راتلم

۱۳۷۱/۹/۲۹

کابل پلجرخي

جلال آباده !

جلال آباده تا کي هغه جوش وجم نشته
جام دي پريوتي دي نسکور ځکه چې جم نشته
چې پريوتل به يې پنبو کي ډير مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته
چې نشيده ورته سرتوره درخاني د مينې
هغه د سوز نغمه رباب کي د آدم نشته
راشه مسيحه ادي د خدای مخلوق ته دم وينه
بي دم مړه زړونه پراته دي په کي دم نشته
د حيا تمانود کرم دروازي پوري وينم
يوه ذره يې کور کي نينه د کرم نشته
جوړه به خود راځي زما په خوله د غم سندره
داسې کور نشته چې نارې په کي د غم نشته
هسې چې وگوري د خيرو گريوانونو خواته
رحم د چا سره په زړه کي هومره هم نشته

خزلي شته دي ازغي شته چې پري رنديروي سترگي
خزان وهلي ټول گلونه ستاد چم نشته
چې نارې دي فريادونه دي غيگروي ورسره
زخمونه شته دي خو سودايې د ملهم نشته
چې په ژور نظر مې وکتل د وخت ملگري
لکه مباران کابره په لاره درومي سم نشته
چې يې د غم اوږده کلونه په ژراتي سر کړي
سترگو کې اوبسکې وچې شوې په کې نم نشته
د شرارت خواته حافظه تل په منډو درومي
چې شي اوچت د خير په لوري يو قدم نشته

۳/۹/۱۳۷۱ د جلال آباد

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقی بیت الغزل دی
دین دنیا ز مور نه اخلی عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته داشلې پای او چیرته ستاد دیدن لاری
کله غورخم کله پرخم د میری په پله منزل دی
بیلتانه و چې میری دې د وصال کعبه ده لری
دارمان د حاجی زره مې د احرام کری تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط برده
په دې وخت دې زمانه کې هر سری د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزی
که د مینې اور یوازې بس زما په زره کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده گاه د پرښتبوده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولونه اول خم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولونه اول دی
گفتار هغه وخت گفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره گفتار شه دې بې فایدې خوشې عمل دی
سرمې عارشه ورنه تیریم نن ورخم د یار کوخې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زره په وینود کاغذ پرمخ لیکلي
«بختانیه» که غزل دی نو همدا غزل غزل دی
۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پېښور
خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې
د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نگار پوه شوم
تر اوسه په خپله گناه پوه نه ووم
ایله چې اوس په سرد دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوړو په هیله
نه د بیلتون په انتظار پوه شوم
نه راته یارد مینې راز ووايه
نه په خبره د ريبار پوه شوم
نه بهر مند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغفار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس خه وگرمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوتی شونډو کې وینې راغلي
نود اغزیو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورخه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کور تایمې کابل

دریدلی قافلې

ولې تر پښو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لامو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرگ مرحلې
سترې ستومانه چې له تگه راحله پاتې ده
د بيلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډېرې
زموږ تر مرگه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځگړوي آه و فریاد دې ناراحتنه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نور د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهر و ځنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اوږونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مری کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لا جرړه معامله پاتې ده
بس د رنگ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرگ سلگي وهي یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځي
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده

۱۳۷۲/۵/۹

د پيرنو ډيوې

زموږ د خوارو اميدونو ډيوې خله وژنی
ددې تنکو تنکو گلونو ډيوې خله وژنی
صله د رحم ده په کار د غريبانو سره
په تور مابنډام يې د بختونو ډيوې خله وژنی
تورې تيارې به راخوړې شي د جهان په کلي
ددې رنځورو زخمي زړونو ډيوې خله وژنی
چغې فرياد به موله ستورونه خوب و تنبټوي
په نيمو شپو مود خوبونو ډيوې خله وژنی
پريردې چې تې خاطرې مو وي د مينې ژوندي
بلي د عشق په مزارونو ډيوې خله وژنی
د بې گناه قتل گناه به در په سر شي گورئ
ددې شاعر زړه د خيالونو ډيوې خله وژنی
ارمان په خوا به پتنگان په بېرته لار شي ورنه
زموږ د مينې د بزمونو ډيوې خله وژنی
لاندي په ځمکه درنه بله ډيوه پاتې نه شوه
پاس په آسمان کې د پيرنو ډيوې خله وژنی
يوځلې نه په څو څو ځلې دې وژلې ورته
بياد حافظ د ارمانونو ډيوې خله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وريخو پلو

چې شيډا په بنكلي مخ د گل اندام شوې
اي بلبله! د گل نه شولې د دام شوې
نروي چې د ايمان د كعبې خستې
اي زما اسلامه داخنه گه اسلام شوې
ماته ايني ډك كنډول مخكې د وينو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې
ما اخستی په سر ستاد مينې توردی
وايه ته د چا په مينه کې بد نام شوې
سپوږمي مخې ته د وريخو پلو وينو
راښکاره چې ته بيگا په سرد بام شوې
د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کـا
که يوځلې د جانان په مينه خام شوې
يوه نيت په شرق ترلی بل په غرب دی
ته لا راغلي په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷۱۲

د وفا فيصلې

د ښکلو په جرگو کې فيصلې د وفا کيږي
اوس گورو به مجنونه چې ليلا به د چا کيږي
ده گوته د حيرت ورتنه دنيا په خوله نيولې
آشنا! د ستاله لاسه چې کوم ظلم په ما کيږي
وعدده دې په ټول عمر د ديدن نه کره پوره
جانانه! تاخو ويلې چې نن کيږي سبا کيږي
د ژبې په سر راشي خود زړه له تله نه وي
ای ياره! چې ښيرې درته کومه دوعا کيږي
زړه ټينگ شه د مينو سترگو جنگ دې پام کوه
په دې کې د ښود سنگينونو غزا کيږي
حافظه دا دستور دې چې مدام په محبت کې
ناز کيږي مکيز کيږي د خوبانو ادا کيږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غيرې ته

د زره ماشوم مې هوسيري د جانان غيرې ته
هغه د مينې محبت د خور جهان غيرې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼاخالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غيرې ته
په کار د مينې د وفا هيله ترې نه ده په کار
رسيدې نه شي بې ايمانه د ايمان غيرې ته
چې له کافره ئې هم کلک زره په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غيرې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندي بوستان غيرې ته
کيسه د مينې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووت د عشق د بيابان غيرې ته
بې گناهي ئې زليخاته شوه خرگنده هله
يوسف چې ولوید د تورونو د زندان غيرې ته
په ځان مغروره فکر وکړه ليونی خونه ئې
ورغور ځوي چې ځان داوښکو د توفان غيرې ته
د خوار ژوندون د ناخواليو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرود کاروان غيرې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تيتو سترگو وروان د اين وان غيرې ته
چې ئې په مينه يو مظلوم هم په کې ونه نيوه
حافظ حيران دی د دې هسې رنگ انسان غيرې ته

۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چيرته لارشو

په هره خوا اور راته بيل دى مور به چيرته لارشو
په سرو سگرو توکې مزل دى مور به چيرته لارشو
د مرگو سيورى مو مو دام په سرو چتر گرځي
قدم قدم کې ناست اجل دى مور به چيرته لارشو
رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته يو
په ملک راغلى هسې غل دى مور به چيرته لارشو
دانن چې سوزي ايره کيږي د اور سرولبو کې
دا خو هغه بنکلى کابل دى مور به چيرته لارشو
يوه خوا پان بله خوا پرانگ راته غاښونه چيچي
زمبور له حاله سم متل دى مور به چيرته لارشو
دومره ځاى نشته چې څوک سرور لاندې سيوري ته کړي
وطن د سرو وينو مقتل دى مور به چيرته لارشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زليخا

بابا د ستا په مرگ باندي دنيا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړ شو هم ليلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د يتيم شوي شعر پلاره
خدا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چي و ستاد غزل د رنگينيو کوه طور
سینا غوندي خيبرکي دي رنا د غزل مړه شوه
چي نشته په رخسارني آرايش د تغزل
په سترگو د مينو کي بنکلا د غزل مړه شوه
شوي و راني ميکدي خمان نسکور نه دي عجب
ساقبي د ستا په لاس کي که مينا د غزل مړه شوه
ماوي چي د ادب په اقليم شوي خه ضرور
تسبوکي د زاهد چي نن دوعاد غزل مړه شوه
شايد وي دا خبر هم لگيدلي ستا په غور
مطريه! چي په ساز کي دي نوا د غزل مړه شوه
خيبره! ستاد کلي او مالت د ليونو
بي وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرگوراغله محل ته د غزل د بناپيرو
پوښتنه رانه مکره چي د چا د غزل مړه شوه
چي ستا مرگوني ژوند ته و د عصر مسيحا
پښتو هغه طبيب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهين ئي په غم دود شود شمشاد د سردرو
ژوندي زلي و زرکي ئي هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سور بنکاري د روم او د تبريز
 سوز مړ شود حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
 ستومانه زمزمه کې وايي دا روح د اقبال
 خيبر کې يوه بنکلي ډيوه بيا د غزل مړه شوه
 راحتته! د پښتو د معاصر غزل امامنه!
 څه وشو ستاله وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
 ايله چې اوس راغلي وه په څـنـو په وريـل
 «ناظره» هغه پيغله په رښتيا د غزل مړه شوه
 «ماهره!» هله ورشده د «خاطر» په هديره
 خبر ورکړه چې مړه شوه بنکلي ستاد غزل مړه شوه
 «رفيقه!» دا په څه شوه شنوارو بزم سور
 رباب وائي پردو کې مې شرنګا د غزل مړه شوه
 چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښون
 د حسن اننگو کې غوریدا د غزل مړه شوه
 د اوښکو کاروانوته ځي گريوان ته د کنعان
 نن مصره! په خيبر کې زليخا د غزل مړه شوه
 «مراده» شي تياره به د خيبر د ادب کور
 رڼادې کې په کور کې د بابا د غزل مړه شوه
 ۱۳۷۲/۱۲/۱۸

کابل

يادونه: د بابای غزل استاد حمزه شينواري په مړينه

داخه ورځې دي ؟

په تيريدومې د ځوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند ستوماني ورځې دي
امسا په لاس په كبره ملاگرځمه
راته خيړمه د پریشانۍ ورځې دي
شبابه تير لکه بريننا غونډې شوې
راغلي اوس د حنيني ورځې دي
په وريدومې دې اسمان د سنترگو
موسم بدل شو باراني ورځې دي
د ځوانۍ ورځې رانه لارې خوشې
اوس راخيړمه د پښي مانۍ ورځې دي
د مينې يار چې راته نه گوري سم
د غير غماز د شيطاني ورځې دي
تاته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په مـا راغلي د وړاني ورځې دي
ماته په هر قدم کې غم پاڅوي
ستا په نظر کې سيلاني ورځې دي
بيسه د هر شي جگه شوې ډيره
خود سرور د ارزاني ورځې دي
چې د جانان په درکې نه قبلېږي
عسبث زموږ د قرياني ورځې دي
گوره چې رنگ او خونده شوک ترې اخلي
وينې د ستاد مهماني ورځې دي
پل به د غيرو په کې پرې نه ږدمه
مينې د استاد درياني ورځې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه غم

د خو وړخو مهمان یمه جانانه درنه غم
زړه تنگ نه کړې قربان دې شم میزبانه درنه غم
تړلې د ژوند کډه د رنگ شیبې ته په سر بدم
مکانه درنه تلونکی یم زمانه درنه غم
راغلی چې وم بې سر او سامانه په کوم رنگ
په هغه رنگ به بې سر او سامانه درنه غم
نه مینه د بلبل او نه ښکلا شوم دور بل
یو گل یم رژی دلی گلستانه درنه غم
حسینه! ماه جبنیه! نور دې نه حیرانووم
آئینه دې شومه حسن ته حیرانه درنه غم
راوښتی یم په جگو جگو غرونو د بیلتون
راغلی یم ستومانه او ستومانه درنه غم
دانن دی چې له خیاله هسې زلفې کړې پریشانه
جانانه! زه هم داسې پریشانه درنه غم
ای یاره! رخ مې ومنه د خیرې گریوانه
راغلی ښه هوښیار وومه دیوانه درنه غم
حافظ هیله راوړې وه د ښکلود دیدار
دیدار ته دې پرې نښودم د ربانه درنه غم

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنځي چې د ورينم له گيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باسي
لکه چې ايښی غور سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژارم نه د يار په درکې
خو چې گريوان کې مې د اوښکو وياله لار باسي
بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض نه لرم
که د غلام غونډې مې مينه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوريزي په بهار د وصال
لکه گلونه چې غنډلي په بهار باسي
چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي
که حال يې گورنئ خلکه راشئ گونگسې دي هسې
چې د رنگ شيبې ته به حافظ په سرد دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تایمني کور

کابل

د سترگو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د ویرنغمې راپورته کيږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغی شیبه ونه لیدله
موره راغلي بد بختان یو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندی کړي د قاتل د مری
که یو ژوندی چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمې ستاد سترگو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له ښاره
چې پرې ړندې شي د یارانو مهربانه سترگې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د گل له ښاره
چیرته به ومومي د امن د سارا لمنه
ډیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
ډیر غریبان پي آواره کړل درپه دره گرځي
خو ورک پي نکړ دومره زور سره یو غل له ښاره
حافظه پوه به شو هله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له ښاره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تایمني کابل کور

د مرگ چاره

د مرگ چاره مې په مری باندې اغیار ایښې
کله اغیار ایښې ده بویه چې مې یار ایښې
چاته گلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بیایې
چاته گلرنگه جنازه په اوږو بار ایښې
د وخت د جبر حکومت دی جاري شوې دلته
کنه چا مرگ ته غاړه کله په اختیار ایښې
ډیرې ناویاتې نامراده ځوانې مرگې شولې
بنارسي یې جنده شوې په مزار ایښې
هره خوا چغې فریادونه دي د کونډو میندو
په زخمي زړه باندې پټې د صبر پلار ایښې
چې په سرو شونډو د غوتیو کې موسکا وچه ده
ناغسه د وینو په سرو گلونو بهمار ایښې
د درد له زوره چې مې سترگې بیخي نه غړیري
د غم دنیا راته په سر کوم ستم کار ایښې
د وخت هومنه رارسیره برید په کاردی درته
جوړ د شهې دولی په خوله کې د بنامار ایښې
د ژوند بازار راته سور بنکاري خریدار نه لري
د مرگ متاع قدم قدم کې په بازار ایښې
چاته لگیري په سینه غشي د چا د جبر
چا د منصور غوندې ځوانی په سرد دار ایښې
برات د مرگ یې دی راوړی د حافظ د قتل
نن چې د خیال کبره خولی په سر ریبار ایښې

۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تایمني کور

د مرگ انتظار

يم انتظار چې به د کوم راکټ په اور کې سوزم
دا زه کمزوری خوار غريب به په کوم زور کې سوزم
چې په کوم ځای کې ټي د قهر او غضب اور ولگي
هله ته که نور په کې سوزيږي زه په کور کې سوزم
په دې دنيا کې دوزخ جوړ شوله جنته راته
مخکې له حشره زه ددې دنيا په گور کې سوزم
ما خوميږي هم د پل لاندې آزار کړی نه دی
خدایه! دا زه مسکين د چا د وينو پور کې سوزم
د بيلتون اور د هرمين د زړه په خونه بل دی
کنه يواځې زه دا ستاد مينې تور کې سوزم
د خدای لپاره رامدد شئ دا د چا په عشق کې
لبې مې جگې شوې له سره په پيغور کې سوزم
که د هجرت په اور يم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزيږي په کابل زه په لاهور کې سوزم
دا چې کوم شور گډ شوی ستاد ژوندانه په محل
در سره سم جانانه زه په دغه شور کې سوزم
په يوه ځای په يوه سيمه باندې نه بليږي
دا داسې اوردی چې هميش پرې په هر لور کې سوزم

۱۳۷۳/۹/۳

کابل

د زړونو کور

اورونه را زرخون شول د گلونو په هیواد کې
میلمه شو محرم د اخترونو په هیواد کې
قدم قدم کې رنگ خپور شول د وینو هره خوا
د مرگ تیاره غوړیږي د رنگونو په هیواد کې
نور هرڅه شو قیمته بې وزلان اخته په غم
بې مثله ارزاني شوه د سرونو په هیواد کې
خدا په شونډو وچه شوه ژراده هره خوا
یو ویردی هر طرف ته د غمونو په هیواد کې
وطن ته مور اغلې خرابی دی رنگ په رنگ
خراب دی له بل هر شي کور د زړونو په هیواد کې
طیب نه شته حبیب نه شته د زړونو د علاج
فریاد شول غم یاد شول د رنځونو په هیواد کې
حافظه! د حیرت په سترگو گوره ورته ته
داڅه بې غیرتي شوه د ننگونو په هیواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجري بلبل

چاته ورشم ترې قربان شم چاته عيد مبارک باد کرم
نذرانه کرم او بنکې چاته تير وختونه چاته ياد کرم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه بنکلی چمن شته
نه هغه خواره ياران شته په ليدوئي چي زره بناد کرم
چاته خيرې گريوان يوسم چاته وژارم په چغو
خوک ئې اوري شوک به ئې واورې چاته داد چاته فرياد کرم
نپوهيږم نه به پوه شم که هم پوه يم نپوهيږم
چا داهسې رنگ ته خوار کرم چا داهسې رنگ برباد کرم
د زره عرسه ولېزيره په دو عامې آمين وکره
شه هم داسې رنگ نابنده چي ئې زه داسې نابند کرم
چي د غرو سيني سوري کړي خپلې وينې په کي توي کړي
د شيريني حورې مينې! زه به شوک درته فرهاد کرم
گله! مانه لاس بردار شه بل بلبل گوره په بني کي
زه صياد بند کرم پنجره کي خان به څنگه ترې آزاد کرم
آب او تاب ته د وجود مې په حيرت پلک اوسندان دي
د بستم د اور بتي ئې آب ديده لکه پولاد کرم

۱۳۷۴/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سباد امید ستوری

د سباد امید ستوری داسې ورك دى په تياروكې
لكه ورك چې د چالعل شي د وختونو په ايروكې
د وحشت گريوانه تاكې به تنى روغه پرې نه بدم
د جنون جذبه مې شته لادې كمزور و شان پنجو كې
د وجود د غره هرپان مې انگازه د چاد عشق ده
نامعلومه فرياد اورم د انگيو په ناروكې
د لټون شان د سترگو په بنوكې پسې گرغم
مسا پر زره مې ورك شوى د خوبانو په كمخوكې
ما په ژبه رخصت وركر خو خبر د سترگونه وم
باشه كينه گرانه مه عه د باران په دې شيبوكې
د كنعان د گريوان او بنكې د ليدو سترگې پيدا كړه
د بنكلا يوسف روان دى د كازوان خړو گردو كې
گونگوسه ده په گلشن كې يو گل بل ته غور كې وايي
مزه نشته هيڅ د حسن دى بې قدره پسرلو كې

ای طبیبه! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پتې مې د پرهر په خنډیدو کې
خپله یې هم په سر اوربل دی گریوان تر په سپینو اوبنکو
د الیدلې شمعې خه دي د پتنگ په سوزیدو کې
مینې جوړ آتش نفس کرم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دي د اورونو په لمبو کې
که بلبل د سبا چوپ دی خو نغمو کې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په وړمو کې
خوودان د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷۴/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زورمې په زړه کړې مینې ستا
عقل هوش راخفه وړې مینې ستا
راز رغون مې شو د زړه په کرونده کې
چې کړلې په کې زړې مینې ستا
سأه مې سوزي نور قلم اخستی نه شم
کرم په ډیرو مندو ستړې مینې ستا
هرې خواته مې چې بیایي ورسره خم
اچولی راکې پری مینې ستا
بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بیخي مری مینې ستا
یوه زه نه یم چې یې هسې قول او زول کرم
په دارنگ کړ ټول وگړې مینې ستا
د «حافظ» په سر نې تورې خاوری باد کړې
چې غماز کړو منځگړې مینې ستا

۱۳۷۴/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ماستيريري
ميينه کې کله پر بل چا تيريري
عمروان جوړه د باد خپه ده
لکه دنن هسې سبب تيريري
ستاد وفا کيسه به پاتې وي تل
نه پاتې کييري دا دنيا تيريري
خو چې څگر ورباندې نه کري سستي
پروانه کله له رنا تيريري
پرتادې يې سيوري قدر هم ونه شي
خير که پر ماهره بلا تيريري
زما پر زره باندې به څه تيريري
چې رقيان داستا پر خوا تيريري
آزار به واخلي د حافظه مينې
ستاله کوڅې چې بينوا تيريري

۱۳۷۵/۴/۲

د ارمان غوتی

د جانان د کور دیوه په بلیدوده
دم ساعت دهجران شپه تیریدوده
د پامیرد غره له خوکی به شی هسکه
پنښتنه شمله مې بیایه جگیدوده.
ارمانی بلبله راشه ورنه خار شه
د ارمان غوتی موسکی په غوریدوده
چې آزاری دې زما د زره اخیستی
زمانه سلگی وهی په ژریدوده
د گود رمنگی بانه کړه گلې راشه
هazardیگر شود لرستزگه په لویدوده
سمندر ورته زما د اوبنکو جور شو
د رقیب د ژوند کینتی په دویدوده
چې به شپه د مینانو په کې نه شوه
د هغه کلي کوخه په وراتیدوده
د بیلتون ترخې شیبې به موخوړې کړې
د وصال خوږه ورمه په لگیدوده
بیابه شی پکې تپې دمینی مستې
عشقه! ستا وړانه دیره په جوریدوده

۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تیوس

شنې زر غاراتو کیدلي دي که نه دي
خو برویان پرې لوبیدلي دي که نه دي
چې د وخت خزان شریلي و بهاره!
بلبلان بیرته راغلي دي که نه دي
د گلشن مالیه وایه لتاخار شم
سرې غوټې دې غوړیدلي دي که نه دي
د پسرلي په نشه مستولونیو
گریوانونه مو چیرلي دي که نه دي
چې به تل د بیلتمان په ژراسرې وې
هغه سترگې خنیدلي دي که نه دي
هغه زرونه چې ویده د مرگ په خوب و
په سینو کې تخنیدلي دي که نه دي
کتارونه خپرې زانې مهاجرې
په فضا کې نخیدلي دي که نه دي
د رحمن له لاله زار حافظ خبر کری
چې اورونه یې کیرلي دي که نه دي

۱۳۷۶/۱/۲۰

جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څو کو

ستا تر درشله به درځمه د بنو په څو کو
که جوړه لاروي ستا تر کوره د چرو په څو کو
قدم قدم کې مې د سترگو فرش هوار دی درته
ته چې له خیاله پرې را درومي د بنو په څو کو
یوه له درده ډکه څرېکه مې په زړه شوه خپره
چې شرک دې را کړلو ما خوار ته د کوڅو په څو کو
پام تیرمې نه وڅپې د سراو مخ په سپینو ډکو
واورې وریرې تل مو دام د لوړو غرو په څو کو
چغه د حق به پته نه کړم که په خوله مې راشي
ویروی څله ما منصور د غر غرو په څو کو
چې ایره کیږي چوپه خوله او ازیې نه جگېږي
دا پتنگان دي چې سوزیږي د لمبو په څو کو
نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په گلو
ستا د وربل عطر خپریږي د ورمو په څو کو

طبینه! خیر که ملهم نه راوړې پتی نه راوړې
مالگې مې خله د وړوې د پرهرو په څوکو
د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې
خاوړې پر تې وې د درخود انگو په څوکو
نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي
د ژوند بېرې مې توپاني شوه د خپو په څوکو
لکه غونچه د ناز له خوبه سترگې وغړوه
لمر د رته ردي د تندي خال د پلوشو په څوکو
له کومې وینې رنگ اخستی د چمن گلونو
زړه د بلبل دی سوری شوی د اغزو په څوکو
زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف
گرغې د مینې د حرم د منارو په څوکو
تراوسه مړندی په مینه کې ژوندی دی «حافظ»
غلیل غلیل سینه د عشق د مرد کو په څوکو

۱۳۷۶//۰۲/۸

د گلونو محفل

محفل گل ساقي گل رنگ په لاس کې جام گل
نازيې گل مکيزيې گل ادا خرام گل
په کوم کور چې گل واته ننو اته کړي
دريې گل ديوار يې گل کوڅه او بام گل
چې گل منځي گل صفته په کې اوسي
په هغه مهال وري وري صبح و شام گل
مطرب گل ، سروديې گل نغمه يې گل وي
شمع گل ، پروانه گل پاڅه او خام گل
د رنجود خال دانه وړاندي کيږدي
چې د مخ لپاسه خورکړي زلفي دام گل
د خوبۍ مثال يې نشته په عالم کې
رب جوړکړي دي په خپل قدرت تمام گل
گل هغه چې يې صفت واړه د گل وي
څوک به څه کړي هغه گل چې وي په نام گل
گلروځان چې سيل ته ووځي د گلو

سرئي ښکته کړي په هر قدم او گام گل
يار مې گل ريبمار مې گل زه گل پرست يم
خواب گل ، وعده يې گل ده هر پيغام گل
خوله يې گل ، سترگې يې گل بار خويې گل دي
چالپاره يې ساتلي دي انعام گل
گل قاصده ! چي د گلوبنار ته درومي
گل ته وره زماله خوا دوعاسلام گل
زه به گل غوندي پرې ولي نه غوريرم
خندا گل مسوکا ئې گل هم يې کلام گل
نپوهيرم دا به فيض د کوم بهار وي
ستاد چم په باغ او بن کې وي سودام گل
گل بدنه ستاد سيمي گل کڅوکې
غوريدلي دي د خاصو سره عام گل
ورپسي به خود گلونه اقتدا کړي
مسجد گل ، محراب يې گل په کې امام گل
د حافظ زړه د گل بلبله راشه
هرکلی ته دی ولاړ په احترام گل

۱۳۷۶/۱۰/۱۹

کابل تايمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده تر سحره ډيو بله پريږده
د ديدنونو بخت توره ډيوه بله پريږده
چې پتنگ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووايي
د زلفو كور كې معطره ډيوه بله پريږده
زړه مې لانه دې پوره مور په نظاره د حسن
خواست مې قبول كړه د زړه سره ډيوه بله پريږده
چې درته وكرم نه يو خود دلداري خبرې
زما خيالي بڼكلې دلبره ډيوه بله پريږده
ستاد بڼكلا افسانه ورو په ورو اوږد يري پسې
د ټولو بڼكلو مخوره ډيوه بله پريږده
لوگي اوگي به كرم لتانه سپيلني د سترگو
الله دې مكره له نظره ډيوه بله پريږده
ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
دا كيسه نه شوه مختصره ډيوه بله پريږده
چې په محراب د وروغو ستاد سجدو وار نشته دې
د قدر شپه ده رادبره ډيوه بله پريږده
كه لږ تياره شوه درندانو بد مستي ته گوره
د بزم ميره معتبره ډيوه بله پريږده
مقام د حال كې تل د قال ژبه گونگي پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډيوه بله پريږده

۱۳۷۶/۱۱/۲

حيات آباد پيښور

په دې دنيا جنت

وروستی وخت وروستی دیدن دی که راځي
گرانہ وخت د ځنکدن دی که راځي
په ځیر ځیر ستاد راتلو لارې ته گوري
سترگې سترگې مې بدن دی که راځي
چې په گلوبه ئې شورو د بلبلو
اوس خزان هغه چمن دی که راځي
چې به شول په کې د مینې مجلسونه
تس نس هغه انجمن دی که راځي
بې لټا مې داسې حال دی که یې پوښتې
په سره اور کې کړیدن دی که راځي
چې به ما پردې دنيا جنت بللو
دوزخ شوی مې وطن دی که راځي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

خلور قله

د دنيا غمونه سيند باندې لاهو كړه
خان ملنگ كړه د جانان په دركې هو كړه
چې د عشق د بندگي طوق دی روزي شي
د فاختې غونډې خان ستړی په كو كو كړه
دو گانه دې چې قبول يگانه رب كړي
د خپل زړه په وينو تل تازه وضو كړه
د غماز د بدو سترگو كه خان ژغوري
خلور قله هر سبب ادر باندې پوكړه
كه مطلب دې د جنت د حورو خوندي وي
د دنيا د زړې كوونډې په مخ تو كړه
چې جهان يې په حيرت تللی بنكلا ته
د سر لاندې د هغې بنكلې لاهو كړه
د وحدت در او مرجان چې كړي تر لاسه
نود او بنكو په درياب كې خان مانو كړه
نفس شيطان در پسي گرځي خبردار شه
د تقوى سنگر كې خان ورته قابو كړه
د موسى د امسأ راز معلوم كړه خان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو كړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړگي زخم پرې رفو كړه

۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمېني کابل

پیوکی

عشقہ پسرلی شوم ورندی دی کرم
بنہ شیبہ باران یم شرندی دی کرم
خال دې د ابرو په منخ کې کیسودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کرم
مرومسه سلگی د زنکدن مې وې
گرانه مسیحاشوې را ژوندی دی کرم
تامې د گریوان تارونه ونغرل
غارې د جنون ته غبروندی دی کرم
هسپ په نری شوم مال به ورژم
گل دې د ریډې کرم رپندی دی کرم
تاچې د نظر غشی راویشتل
لاغر خه د غرونو ترهندي دی کرم
واره کرامات د حسن خپل گنه
شوم هغه زیارت چې رسندی دی کرم
تورد توروزلفودې راپورې شو
تورپې چې وې بخت هغه تندی دی کرم
خیر که د مالی منت دې واخستو
زیب دې د وربل شوممه جندی دی کرم
تل به دې حافظ د بنکلا پاتې شم
گلې! که پیوکی کې خوندي دی کرم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترگو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خواري ميني اميدونه چپه نه کړې
راغلي مې د زره په ورشو سخته وچکالي
باران د ديدن راوړه خو وځونه چپه نه کړې
ترهغو به يوپل مېکدي نه کرم بهر
ترخو مې چې ساقي په سرخونه چپه نکړې
د ديرو ککړۍ به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړې
د حسن چنگيزي لښکره بويه احتياط
د زره په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې
فرهاده! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پر بل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې
امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلي آشنا
واعظ خودې چپه کړو مبرونه چپه نه کړې
حافظ به درته ووايي اتل د عشق په شه
که چيرته دا غيارو سنگرونه چپه نه کړې

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تايمني کور

د لمر لمنه

مازديگر دی ځمکه لار د گودر نیسم
د پیغور د تورو وار ته ئې سر نیسم
زما ژوند دې ورنه ځار شي چې خوښیږي
د بنو غشي يې ټول په تتر نیسم
که ولې د شودوشاتو کې راسمي
شنډه ونه شوممه کله ثمر نیسم
چې آباد دې کرم د عشق عمارتونه
نن سببا ورته د مینې اثر نیسم
د لاویز عطر به راوړي ستاد زلفو
ستاد سيمي له نسيمه خبر نیسم
چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
« گویا دا چې په پڼیه کې شرر نیسم »
چې يې بیل نشم د حسن له مرگزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم
زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کر
د رنډ راتلو لار د سحر نیسم
خور ځواب قاصد راوړی دی له یاره
چې حافظ په محرم کې اختر نیسم

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترگو
هله پوه شومه په زور د تورو سترگو
د هوسی په شان به ئې خوب په منبرتون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترگو
د بنونيو زوكې زړه وړی له گوگله
د نظر په براق سپور د تورو سترگو
تاریكو كې د ژوندون اوبه موند شي
كه خای راكړی یار په كور د تورو سترگو
د رنج پوه خیره دیره ایره پایي
چې كوم زړه سوی په اور د تورو سترگو
«په كې صید كړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې كړي خور د تورو سترگو
ورخ تر ورخي ئې بازار پسې تودیري
صفت نه كوومه نور د تورو سترگو
زه «حافظ» چې د بنكلا په بازار راغلم
په كې جوړو عجب شور د تورو سترگو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حسن عرش

د بندگی کړی مې غور کې شوه غلام و ختم
د حسن میره بخت مې گوره ستا په نام و ختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه گام و ختم
د عشق کلال خپله پجه کې راته خای رانه کړ
په اور د مینې کې لاپوخ نه یمه خام و ختم
له هرې خوا راباندې راغلي د تیارو لښکري
د سبا ستوری وم بې وخته په ما بنام و ختم
رانه اداب د محفل هیرشو ساقی عفوه غوارم
له ډیرې بیړې وار خطاً په سرد جام و ختم
کامیابی مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازموینه کې د مینې چې ناکام و ختم
دا چې له غیبرې مې د عطرو قافلي باویري
لکه پروته دې د قد په گل اندام و ختم
غمازه! ستاد بدو سترگو د محک په قیاس
د یاز حضور کې شوم سره زر عیار تمام و ختم
چې اقتدا مې په محراب د کبرو وروځو و کړه
«حافظ» د مینې مقتدي ومه امام و ختم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانگی چینه

په لته بند د زره مې کډې د جانان تیریري
ځي د ایلبند په لور کتار کتار او بنان تیریري
تورې کي بردی د دانه گی په چینه ودریدی
د اوبو ژی په اورو اینې گلرخان تیریري
ورته رینې رینې گریوان د مجنون لاره نیسي
د سحر خړه کې لیلاراغله کاروان تیریري
سبا بلبلو په نغمو کې داسې ویلې سره
بنکلی بهاردی زاروان سپیره خزان تیریري
عشقه! له دې نه به هم بله مرتبه وي لوره
چې د میري په کور د حسن سلیمان تیریري
داخو نیولی د بنکلا وډیو وگل په سرو
هسې په څنگ چې ترې د حسن پتنگان تیریري
غمازه! ته ترې څه خبریې ته پرې نه یې سوی
کومه لمبه چې د بیلتون زما په ځان تیریري
کچکول د سترگو کې ورواچوه خیرات د دیدن
گلې! کوڅه کې دې د مینې ملنگان تیریري
د خدای کلام کې ورنه څه بنکلی کیسه جوړیده
څوک څه خبر چې څه کوهی کې د کنعان تیریري
څوک یې په کانو وولي څوک مسخرې پرې کوي
«حافظ» په دغه مالت بیا خیرې گریوان تیریري

۱۳۷۷/۳/۱۳

گنڊيري گلونه

د حسن گل ته دې حيران ولاړهک پک گلونه
چيرته گلاب گلونه چيرته د زمبک گلونه
گلي! چي ته به پرې راخي لکه وږمه د گلو
شه هغه ځمکه هر قدم خپک خپک گلونه
چي تش بنکالو دې د بنکلا ورته په غور کړه نسيم
له هرې خوا درته په بن کي شور اڅک گلونه
ريباره! تاوې يار به راشي لا راغلي نه دي
په انتظار مي شود سترگو مردمک گلونه
د که ځولي دروږم وړيل ته د سپين غره له گلو
څه گنډيري گلونه بنکلي څه مښکک گلونه
څه نمکي حسن درکړي پاک الله دي درته
ستاد گل مخ سره پيدا کړي لانک گلونه
دا خوبورا دي چي د ژوند کورني غونچي د گلو
کله ليداي په رڼا ورغ شي شوپرک گلونه
حافظ چي ستاد حسن باغ ته هر سحر در درومي
کره کوي په کي د سترگو په محک گلونه

۱۳۷۸

د حسن باران

يوگل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
دمخ د لمر په وړانگو کې دې ورک اوبه اوبه شوم
رون ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمه ورا جگېدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پيدا کړ داسکون
وحشيان به راته رام و بيا بان کې به مې شپه وه
بنکلا د طبيعت به کړه هر دم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بيلتانه و او نه فکر د هجران
د وصل په بنايسته بنکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندي مې لوبې ستا خالونو سره کړي
نتکي کې به مې شپه وه په پيزوان کې به مې شپه وه
ورمه وم هر سهار به دې له خنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ريحان کې به مې شپه وه
نسيم د صبح خدم به نازولم تخنولم
اميل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته گوري داسی نه ووم
تنی غوندي د بنکلو په گريوان کې به مې شپه وه

۱۳۷۸ / ۲ / ۲۴

د سبا ستوری

د تورو سترگو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم
شود زړه بدر مې د تندر په حال
نن یې چې ټول په خپل نظر واخستم
شوم ئې له سرد قربانۍ گډوری
زه لرو لاروم خوده بر واخستم
د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن عمر واخستم
چې هر یو غبر مې راغبر گبري په غور
لکه انگي په غیر کې غرو واخستم
«حافظ» به اوس پدې کې څه ووايم
تا چې د مینې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمې کور

د پنجري دروازي

ته چې لاري زه دې پريښودم يوازي
را په مخ شوې د دنيا د مخ ناسازي
بلبل وار د گل په هجر شور فریاد کړم
د پنجري دروازي نه شوې راته وازي
دې مالت کې زړه سوی نشته په ویرژنو
ستا کوڅې ته مې راځي اوښکې استازي
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د سالونه
پیدا شوې بدې سترگې نظريازي
ښاپيري د چين ما چين مې هم کتلي
ستا په خیر نشته اوږدې زلفې درازي
حیرانيږم دې دستور د زماني ته
چې په مینه اشرارې بولي غمازي
« حافظ » پوه شومه په راز د دواړو کونو
چې مې سترگې ستاد سترگوشوې همرازي

۱۳۷۸/۲/۲۸

کابل تايمني کور

د ځوانی مرگی منگی

په چغو او په کوکو دې په ورو ژریدم
په لرو ژریدم او هم په برو ژریدم
قربان دې له درباره شم دربان مې شو مانع
حضور ته دې درتلی نشم بهر و ژریدم
بلبل سره د مینې په دستور کې یم شریک
د گل په پانه پر خه د سحر و ژریدم
دنیا راسره ژاړې خو یو یار راسره نه
نغمه د منات رباب شوم په هنر و ژریدم
د حسن مازدیگر مې کړو په خپلو او بنکو دوب
منگی د ځوانی مرگی په گود و ژریدم
راوړې مې له سپین غره ځولې تشه د مراد
په خړو خړو غرونو د خیبر و ژریدم
هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅومره که په مخکې د دلبر و ژریدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منگی

بیگاه په خوب کې مې دلبر په غیر کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ
اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ
د گلو تاج به مې گڼلو پری ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ
د ناز په نیم نظر دې زه څنگه بیدله کړمه
دادي په سترگو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ
ته چې په دا قـدو بالا د باغ په لورې لارې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ
وخته د خاورو سره خاورې شوه د نجونو میره
سپیره منگی یې لا تراوسه په گودر ایښی ؤ
ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ
«حافظ» به ټوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غور به یې تل په غبر د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پرینوتم د زړه لـه زوره پرینوتم
عشقه! ستاله مسته شوره پرینوتم
لږد لونگین نه دې خطا شوممه
لاس را کوه هله گوره پرینوتم
حُسنه! ستاد خیال د دنگو غرو په لار
برنشم خستې نسکوره پرینوتم
شور فریاد مې واوړه د جنون د بنسټې
ستا په لمن خه بې کوره پرینوتم
راکڼه د کرم امسا چې پورته شم
راشه ای زما غم خوره پرینوتم
تورد سترگو سپین مې ستا په یاد وشوې
ای زما د سترگو توره پرینوتم
جوړچې د حافظ د عشق جهان نه شو
دا دنیسا کوره وړانه نوره پرینوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترگو مسيحا

که داغونہ مې د زره گورې راځه
آينه کې ځان ته څه گورې راځه
روح مې تللی ستاد ياد و هديرې ته
که ما خوار غريب ته بڼه گورې راځه
چې باران د پشه کال ورته حيران دی
که د اوښکو وريده گورې راځه
دود يې خيبري ايرې کيبري پتنگان دي
په ډيوه که سوزيده گورې راځه
شهادت يې مبارک شه ستاد سترگو
په زره خښ دي که بانه گورې راځه
لاس دي را کره سترگې پټې کره بيا گوره
که تر عرشه رسیده گورې راځه
ستاد شونډو خورلني ده پرې غالبه
خير که سترگو کې تر څه گورې راځه
ستاد سترگو مسيحا ته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه گورې راځه
که قبوله مې د عاشي گرانه ياره
بده ورځ په ژوند و مڼه گورې راځه

۱۳۷۸/۳/۲۳

رنخوري ته

چې دې وچو سپيرو شونډو ته نظر کړم
گلې وايه! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستاد خور علاج شي
چاره واخله چې د زړه وينې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وگرځي په سترگو
نوگريوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرگ پر بنټه چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستاد ساه په بدل ورکړم
که ته نه يې راز به ستاد مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نامعلومه در دې خوري د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنگه باور کړم
زما عشقه ستا له خوره به څه وایم
زه دې څنگه په ژوندونې در په درکړم
که د يوه ستاد جمال شي چيرته بله
د پتنگ غونډۍ به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستاد روغ صورت ارمان وړي گورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د گلو کر

د گلو کر ته مې د ربوله چې گلان وکړو
خو امیلونه چې په غاړه د جانان وکړو
خیردی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړې
د زړونو للمه به د اوبنکو په باران وکړو
چې د توپان د لیونو موجونه ونه دارشي
د قوچې به په خپوکې د گریوان وکړو
کت او پیروني به ترې جورشي تلې هم ورسره
راشه د اوبنکو یو خوشتوري په اسمان وکړو
گوندي دمه ئې شي په سیوري خوېې دمه زړونه
د رحم زړې به په زړه کې د انسان وکړو
چې د کخمان راته ولاړوي د کاله په غولي
یو خوتا کونه به په کور کې د مغان وکړو
یولاله زار به ورنه جورشي د بهار په موسم
د زړه داغونه که د عشق په بیابان وکړو
چې د راتلو هر پل ئې سترگوته داویاړ وینې
حافظه راشه چې په لار کې ئې چشمان وکړو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکي خال

د وروځو خال ئې غلچکي د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکاري وهي
حُسنه! ځلادې يو په خوشو د بهار په موسم
څنـو وریل کې چې گلونه پرې واري وهي
ساعت گړی ته مې د عمر تغر ټول وگڼه
د ژوندون پانگه مې غـمونه واري په واري وهي
ځمکه فضا د بيلتانه ماتم په سراخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چيفاري وهي
چيرته سيلاب او چيرته توی چې په گريوان بهيري
دامې د سترگوله اسمانه او بنکې داري وهي
د زړه پرهرمې شوزولن ناسور به جوړشي ورنه
کاره بانه دې شيبه دم په کې نوکاري وهي
زاري جگي دې لاس د چازني پښې ښکلوي
دولت د حُسن بيا د کومې يوې خوارې وهي
چې يې له سترگونه د ستورو تښتولی دی خوب
دا خو حافظ کړيکې له درده د ناچارې وهي

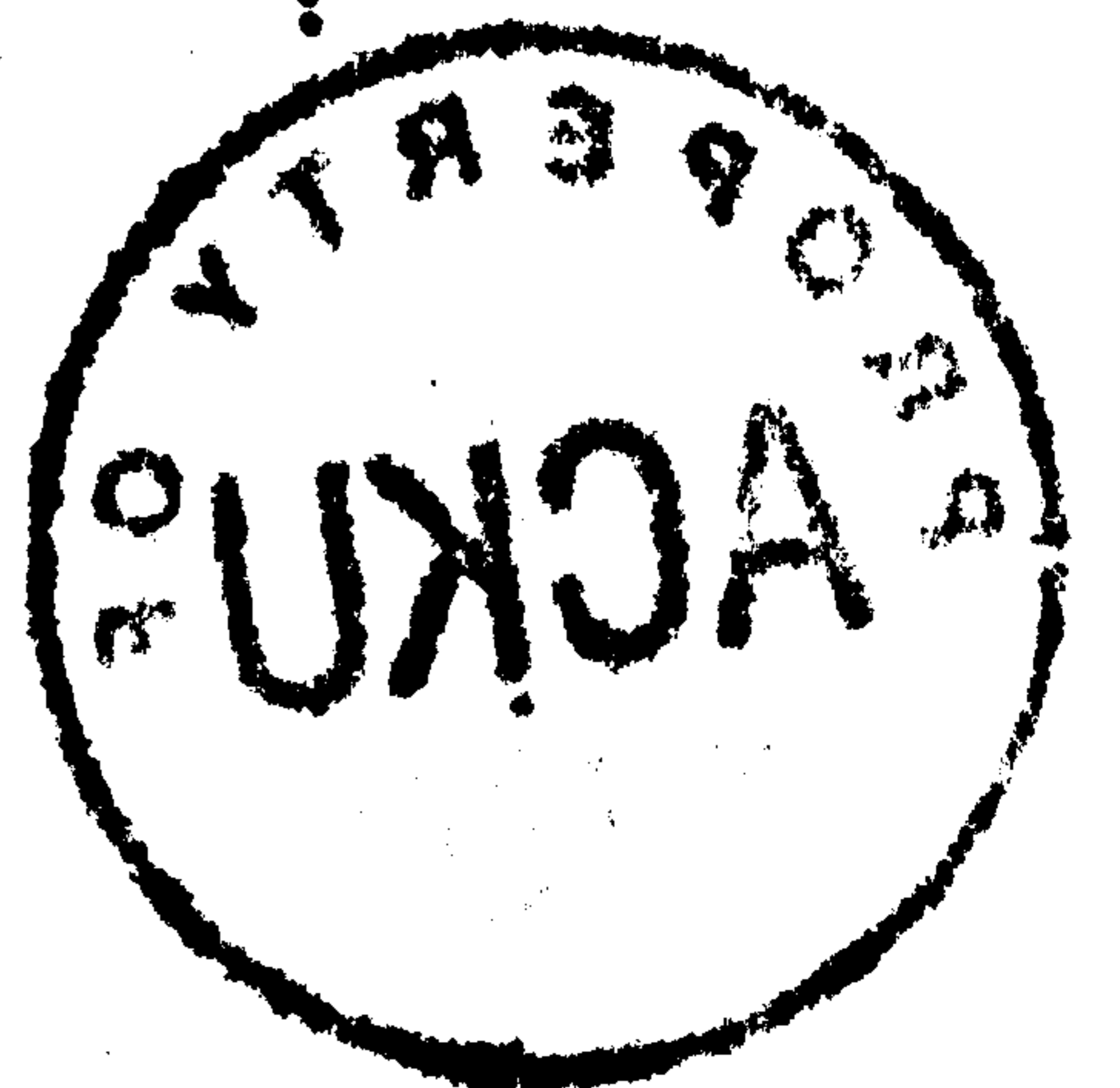
۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وريخو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنگر ووته
د زره په فصل مې تنه د بړلي تيره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لښه له سر ووته
د تورو شپو تيارو په غير کې پوره، وغبېبلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته
رنگين بازار ئې د همزولو په گودر کې جوړ کړ
د نجونو ميره چې له کوره مازديگر ووته
چې د بنو نيزې ئې ما پلورا وارولې
ماوې سينې غنې مې خوکه د خنجر ووته
روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترگو
سياه مې وزرونه ورته گوره د نظر ووته
د زره ملوک مې د کلونو مساپر شو پسې
بدری د حُسن چې ارم نه په سفر ووته
نن د ساقی د مستو سترگو اثر د ويره زيات شو
ستا بد مستی شرابه خه شوه په کوم ورو ووته
حافظه غلاته دې د زره د کور راغلي وه خوک
پرې خبر نه شوې بڼا پيری وه په هنر ووته

۱۳۷۸/۶/۱۷

مات ستوري

دچا دميينې د يادونو قافلو سره ځم
سحره! ستا د ماتو ستور و بدرگو سره ځم
يوه شيبه نيمه به يم دمه ديار په رخسار
لكه شبنم په گل د غم در اختو سره ځم
د سفر غوټې مې ترلې داشنا كلي ته
ځم رواني بريم د بلبلو د نغمو سره ځم
لكه دشمعې بلووم په سر لمبه دميينې
تورې تيارې رڼا كوومه د ډيوو سره ځم
د خوبنې ناوې مې يوه په كور دننه نه شوه
زه به ترڅو د دې نيمز الو جنازو سره ځم
كه راپخلا مرور يار شي په موسكاشي راته
د خپلو ترمو ترمو او بڼكو د جرگو سره ځم
مالياره! پام سترگې درنې نه كړې گلچين نه يم
ورمه ورمه يم روانه د غونچو سره ځم
حافظ (حافظ) يم پاتې شوى حسنه! ستا په درگاه
كه چيرته ځم حسنه! هم ستا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

رنگين ماڻھام

حسن ڊي ٻنڪلا ده شه رنگين غوندي ماڻھام ڊي
وگوره آسمان ته د سپورمي يي لاس کي جام ڊي
گرڇي صراحي په لاس ٻنڪالود بنا پيرو اورم
دلته غني پروت ڊي سرته ناست ورته خيام ڊي
هرې خواته دلته کي تسبيح ڊپر بنٿوراڇي
وينم په حساب کيري سجود ڊي که قيام ڊي
پيري په سپنر سيود کنعان د حسن گل پيري
خدايه دا د حسن شه وريا شانتي ليلام ڊي
تل چي تري دميني طوافونه شپه او ورڇي شي
دا جوړه كعبه ده او كه ستاد كاله بام ڊي
نازد آسمان ستوري هم د ٻنڪلو په ليمومني
تا بنايست ورکري چي په خپل قدرت تمام ڊي
ٽول قضا لئونځونه به ڊي وشي پسي نيت کوه
صف وروڇي بانه يي مقتديان خال يي امام ڊي
پوخ يي کڙ لا پوخ نه ڊي حافظ په اور دميني کي
اوس هم لا په سپينه بزيه ستا په مينه خام ڊي.

۱۳۷۸/۷/۵

۱۲۳

د شاعر چاپ شوي آثار :

- ۱- د نغمو کاروان (د شعرونو ټولونه) ۱۳۵۶ کال .
- ۲- د شمشاد له هسکې څو کپي (د شعرونو ټولگه) ۱۳۶۲ کال .
- ۳- ستا دچم گلونه (د غزاو ټولگه) ۱۳۶۵ کال .
- ۴- تاتري (د نظمونو ټولگه) ۱۳۶۶ کال .
- ۵- دردونه او تکلونه (د شعرونو ټولگه) ۱۳۶۹ کال .
- ۶- مات ستوري (همدا ټولگه) ۱۳۷۸ کال .
- ۷- د اتم ټولگي لپاره د تاريخ ژباړه ۱۳۴۲ .

د شاعر چاپ شوي آثار :

- ۱- د باچا خان په باب نظمونه .
- ۲- د سولې په باب نظمونه .
- ۳- زما ترانې د (زر په شا و خوا کې) د تصنيفونو ټولگه .
- ۴- دنړۍ د ادبياتو د شاهکارو نوکيسې (ژباړه) .
- ۵- دنړۍ د مشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .
- ۶- د غزلو يوه ټولگه .
- ۷- د حق پتنگان : ديني ليکنې چې وخت په وخت د راډيو له لارې خپرې شوې دي .
- ۸- سهارنۍ نذرانې : ديني ليکنې ، د راډيو لپاره .
- ۹- دلنډو کيسو يوه ټولگه .
- ۱۰- ويرينې اوستاينې نظمونه .

د افغانستان د کلتوري ودې ټولني - جرمني

خپاره کړي آثار

- ۱ - خيري گربوان، عبدالوهاب سرتپر.
- ۲ - سيندونه هم مري، اسحاق ننگيال.
- ۳ - پښتانه (پټانز)، اولف كارو.
- ۴ - دويمه سقاوي، سمسور افغان.
- ۵ - په افغانستان كې توپان، غوث خيبري.
- ۶ - د شملي پېړۍ تر نمايي د افغانستان د بهرنيو اړيكو تاريخ، لوديك آدميك.
- ۷ - په افغانستان كې رښتيا څه تېرېدل؟ الكساندر مایوروف.
- ۸ - د سيند پر غاړه، حبيب الله زړه سواند شينواری.
- ۹ - گام پر گام له خوشال سره، محمد آصف صميم.
- ۱۰ - مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني

VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER
AFGHANISCHEN KULTUR E.V

د خپرونو لړ (۱۰)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**